

MILENA PRIROČNIK ZA
MATKO STOPANJE PO POTI SRCA

**Srčno pozdravljeni, dragi Sopotniki, toplo dobrodošle, drage Sopotnice,
pri stopanju po Poti Srca.**

Pred vami je priročnik, ki je pričel nastajati z namenom podati odgovore na najbolj pogosta vprašanja tistih, ki se odločajo za individualna svetovanja ali obisk delavnic. Ali pa slednje že obiskujejo, pa se soočajo z vsakodnevnimi izzivi življenja. A je že med samim nastajanjem pričel preraščati v nekaj več. Kakorkoli že – naj vam bo v pomoč pri iskanju odgovorov na poti, ki jo s svojimi izzivi tlakujejo naše duše.

Priročnik, za katerega predlagam, da ga preberemo v celoti, je vsebinsko razdeljen na tri sklope. V prvem delu kratko predstavljam sebe ter podjetje »POT SRCA, Milena Matko s. p.«. V drugem sklopu sledijo osnovna vprašanja o svetovanju in delavnicah v smislu, kje delavnice potekajo, kako se obleči in tehnično pripraviti na proces. V zadnjem delu priročnika preko vprašanj in odgovorov pojasnujem vsebino in način delovanja na svetovanjih ter delavnicah in podajam obrazložitve nekaterih pojmov s področja duhovnosti. Priročnik zaključujem z navedbo naslovov nekaj knjig, ki nam prinašajo bogate informacije.

Iz spoštovanja do svojega dela prosim, da se za tiskanje, kopiranje, prepisovanje ali kakršnokoli drugačno razmnoževanje priročnika predhodno dogovorimo.

Srečno pot, posuto z blagoslovi ljubezni in hvaležnosti, da obstajate,

Milena

Trebnje, avgust 2017

Milena Matko

Po rodu sem Dolenjka, po izobrazbi magistrica ekonomije. Pred leti sem po dolgotrajni praznini v duši začutila, da je čas za globoke spremembe. Da me dobro plačana služba, lepe obleke in potovanja več ne izpolnjujejo. V srcu sem čutila bolečino, v glavi je brnelo na tisoče vprašanj: »Kdo sem? Čemu živim? Zakaj težave v partnerstvu? Od kod prihajam? Zakaj imam nočne more in se ne spominjam otroštva? So angeli resnični? ... « Vse to me je pripeljalo na Pot Srca, ko sem leta in leta dolgo preko knjig, seminarjev doma in v tujini, predvsem pa neskončnih sprehodov v naravi in pogovorov s svojo dušo prišla do odgovorov o sebi, globinah človeškega bivanja, pomenu Slovenije, resnični preteklosti planeta Zemlje ... Spoznala sem, da imam globoke intuitivne zaznave ter izvrstno začutim sporočila nevidnih svetov. Izdala sem knjigo kratkih zgodb z naslovom »Po poti mojega Srca« ter preko lastnih izkušenj pričela pomagati drugim, prihajati do zapisov duše vsakega posameznika.

Danes z biseri sreče v očeh rečem: *»Ko spregovori Srce, je dosegljivo vse.«*

Tel.: + 386 51 664 486

E-pošta: milena.matko@siol.net

Spletna stran: <http://www.milenamatko.com/>

Facebook: <https://www.facebook.com/milena.matko/>

Najdete me tudi na Twitter-ju, Instagram-u, PublishWall-u.

O podjetju »POT SRCA, Milena Matko, s. p.«

POT SRCA, Milena Matko s. p.

Gubčeva cesta 13

8210 Trebnje

Matična številka: 6469221000

Davčna številka: 84603402

TRR: SI56 6100 0000 5986 217 (Delavska hranilnica d. d.)

»Popeljem te na Pot Srca, da duša v Ljubezni zapoje, zaigra.«

Podjetje »POT SRCA, Milena Matko s.p.« je pričelo delovati oktobra leta 2013 z namenom preko založništva, svetovanj in delavnic za osebnostno ter duhovno rast ljudem pomagati, da zaživimo svoje najvišje potenciale, da radostno objamemo svoje duše, se imamo neskončno radi. Da to, kar smo v duhovnem svetu, izživimo v fizični realnosti, tukaj in sedaj.

Ime »POT SRCA« izraža, da je življenje nenehno popotovanje po širnih poljanah spoznanj, novih izkušenj, modrosti, vsakodnevnih radosti. Zato »POT«, ker se nenehno premikamo, spreminjamo, vsak vdih in izdih nam prineseta novo doživetje. Pri tem nas vodi naša duša, ki domuje v srcu, v njeni sveti posodi – zato »SRCE«.

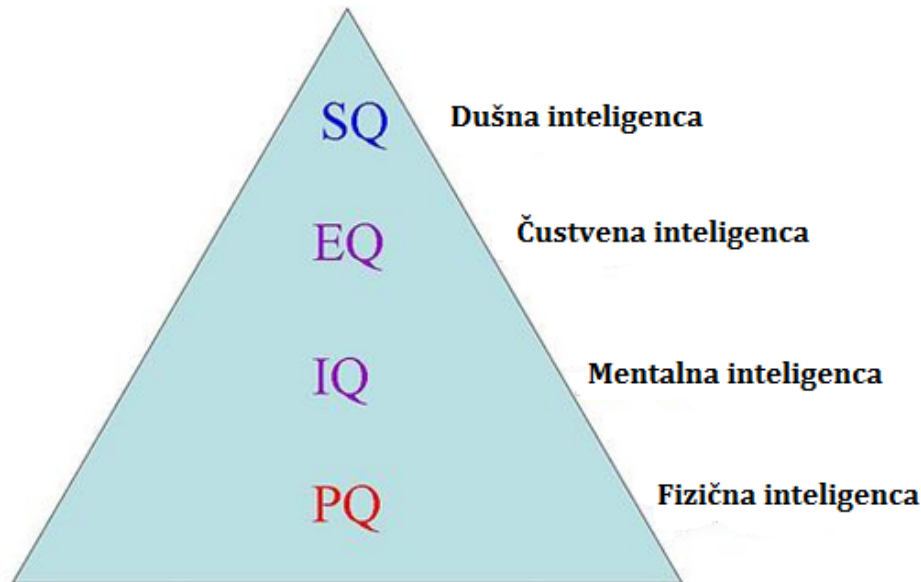
Srce je stičišče, vozlišče v znaku neskončnosti, kjer se mogočno zlivata skupaj zemlja in nebo, duša, pamet in telo. Kjer odo ljubezensko zapojejo intuicija, modrost, domišljija, sveta resnica in se pretvorijo v otipljivo lepoto čutnosti.

»POT SRCA« je registrirana znamka (Urad RS za intelektualno lastnino, reg. št. 201570064 z dne 13.07.15), katere namen je na površje prinesiti dušno inteligenco.

Dušna inteligenca (SQ – Soul Quotient) je osrednja in najbolj temeljna inteligenca, ki je vir oz. smernica za fizično (PQ – Physical Quotient), mentalno (IQ – Intellectual Quotient) in čustveno inteligenco (EQ – Emotional Quotient).

Dušo je težko opisati z besedami ali jo opredeliti na materialni način, saj se ne da določiti meje nečemu, kar nima meja. Duša je izraz lepote, domišljije in ustvarjalnosti, rojena je iz sijoče svetlobe in ljubezni. Stari Egipčani so imeli navado reči: *»Če hočeš razumeti dušo, prisluhni srcu.«* Duša je tisto največ v človeku in vpliva tako na fizično telo kot na naš razum in čustva oz. slednje uporablja zato, da se v polnosti izrazi. Gre za večno energijo, ki prehaja iz življenja v

življenje, nabira izkušnje, raste, napreduje ... Duša s sabo nosi spomine na vse pretekle dogodke, vizije prihodnosti, podatke o poslanstvu, izvoru itd.

Namen dušne inteligence je, da spoznamo sami sebe in se imamo neskončno radi, da glede na svoje poslanstvo zaživimo lahkotno življenje, delujemo iz srca, vidimo širšo sliko dogajanja, smo sočutni in razumevajoči, sprejemamo različnost, smo pogumni in samozavestni, trdno stojimo za svojimi načeli, smo hvaležni in ljubeči, težave sprejemamo kot osnovo za rast in razvoj, imamo občutek, da smo del nečesa veličastnega ... Gre za sposobnost, da delujemo modro in sočutno, hkrati pa ne glede na okoliščine ohranjamo notranji in zunanji mir, živimo vrednote Srca.

Ko želimo v življenju nekaj spremeniti na bolje, duhovno zrasti, ozdraviti, zaceliti rane preteklosti, začutiti srečo radosti ... se običajno lotimo sprememb v prehrani, pričnemu telovaditi, hoditi na jogo, ponavljati pozitivne afirmacije, se soočati s čustvi, ki kot neobrzdani vulkan privrejo na površje in še in še. Pri tem pa pogosto pozabimo, da nad vsem tem bedi naša modrosti in ljubezni polna duša. Zato je **daleč najhitrejša in najučinkovitejša pot za dosego katerihkoli ciljev odkrit in ljubeč pogovor s svojo dušo**. Kajti duša je vir vsega, je studenec, pri katerem odžejamo svoje telo, sprostimo čustva in objamemo razum. Šele tedaj, ko prisluhnemo šepetu svoje duše, zares razumemo svoje izbire, si lahko odpustimo, pogumno stopimo na prostrane poljane življenja. Ker vidimo celoto, ne le majhen delček mozaika, ker naenkrat zdravimo in odstiramo vsa področja bivanja hkrati in ne le enega izmed kotičkov našega obstoja.

Ko se pogovarjamo z dušo, je tako, kot bi v podjetju v razkošni pisarni najvišjega nadstropja ljubeče sestankovali s predsednikom uprave. Zagotovo bomo pri njem izvedeli več in hitreje dosegli svoj namen, kot če obtičimo v mali loži pri varnostniku ali čistilki, ki ponoči pometa poslovne prostore.

Pri tem je pomembno zavedanje, da se vse prične in konča pri nas samih, v našem srcu. Konfucij je že pred dobrimi 2.500 leti modro dejal: *»Ko srce utripa skladno, je zasebno življenje urejeno. Ko je zasebno življenje urejeno, je harmonično družinsko življenje. Ko je družinsko življenje harmonično, je spokojno tudi življenje države; in ko je spokojno življenje države, se svet umiri.«*

Kje izvajate delavnice in svetovanja, kako priti do vas? Kako pogosto delavnice potekajo?

Ker prihajam iz Dolenjske, večina delavnic poteka v Novem mestu. Če se zbere zadostno število ljudi, pridem v katerikoli kraj v domovini ali tujini. Za več informacij spremljajte objave pod »Dogodki« na spletni strani <http://www.milenamatko.com/>, na FB profilu <https://www.facebook.com/milena.matko/> in v drugih medijih.

Individualna svetovanja izvajam v Novem mestu, v Templju POT SRCA, na Glavnem trgu 24. Prostor se nahaja v mestnem jedru, v 3. nadstropju meščanske stavbe. Vhod v zgradbo je med trgovinama Alpina in Obsešen. Googlev zemljevid najdete na moji spletni strani – na zavihku »Podjetje/kontakt« poiščite »Kako do nas?«.

Delavnice običajno potekajo na 14 dni. En teden potrebujemo, da se energetsko pripravimo na delavnico, teden dni po delavnici, da se dogajanje umiri. Razmik med individualnimi svetovanji priporočam vsaj 14 dni do tri tedne.

Ali lahko vnaprej vidimo oz. doživimo dogajanje na delavnicah oz. svetovanjih?

Spremljajte objave pod »Dogodki« na spletni strani <http://www.milenamatko.com/>, saj imam občasno brezplačne »dneve za dušo«, na katerih predstavim svoje delovanje.

Če imate krog najmanj desetih prijateljev, me pokličite in se v vašem kraju dogovorimo za praktično in teoretično predstavitev načina in vsebine dela.

Če se vnaprej dogovorimo, se lahko informativno udeležite katere izmed rednih delavnic.

Kakšne so priprave na delavnico ali svetovanje? Kako naj bomo oblečeni?

Posebnih priprav ni – le bodimo odprti, zaprosimo svojo dušo, da se nam čim več razjasni.

Za individualna svetovanja si pripravimo vprašanja, na katere želimo dobiti odgovore.

Za delavnice se že vnaprej energetsko povežimo s temo delavnice in si zadajmo jasen cilj, kaj želimo spoznati, sprejeti, doseči. Če imamo »domačo nalogo« (da je potrebno npr. kaj narisati ali prinesiti s seboj), je to navedeno v obvestilu o delavnici.

Oblečeni bodimo v ležerna oblačila. Včasih se moramo tudi usesti ali uleči na tla, zato naj nam bo udobno. Izjeme v oblačenju za delavnice povem oz. napišem sproti.

Kaj pa hrana in pijača?

Tik pred delavnico in po njej zaradi globine dogajanja ne priporočam uživanja alkohola. Omejitev glede prehrane ni. Naj vsak jé tisto hrano in toliko, kot mu ustreza. Pomembno je, da znamo biti spoštljivi do vseh in vsega. Da se zahvalimo vsaki rastlini in živali, ki nam daje hrano, da smo ljubeči do narave matere, da smo hvaležni celotni verigi ljudi, ki so vključeni v pridelavo hrane do trenutka, ko se slednja znajde pred nami na krožnikih: kmetje, zaposleni v predelovalni industriji, trgovci, kuharji, peki, gostinci ... Blagoslavljam hrano, vodo, sebe, naravo, polnimo jo s hvaležnostjo in ljubeznijo.

Delavnice in svetovanja običajno zahtevajo veliko energije, zato se pri nekaterih začasno poveča potreba po hrani, še zlasti po energetsko močni. Spoštujmo to in dajmo telesu vse, kar potrebuje. Na delavnicah imamo običajno na razpolago čaj, vodo, sladke dobrote, sadje ...

Kakšna je razlika med individualnim svetovanjem in delavnico? Koliko časa traja eno ali drugo?

Individualna svetovanja običajno trajajo od ure in pol pa do treh ur, tudi več. Čas trajanja delavnic je odvisen od števila udeležencev, obravnavane teme itd. Običajno trajajo najmanj osem ur, velikokrat tudi dlje. Če mora kdo prej domov, ga v praktičnem delu dam bolj na začetek.

Mnogi najprej pridejo na individualno svetovanje in se šele potem odločijo za delavnice. Ker najprej dobijo zaupanje, občutek, da njihovi problemi niso preveč nevsakdanji. Na individualnem svetovanju se posvetimo izključno tej osebi in je čas ter energija namenjena le njej. Na delavnicah pa se pokaže veličastna moč skupine – od vsakega udeleženca se nekaj naučimo, razjasnimo tudi delčke svojega življenja. Ker je več ljudi, lahko tudi bolj nazorno prikažemo dogajanje npr. v družini posameznika, več je podpore, moč udeležencev se potencira, spletejo se medsebojna prijateljstva, globoko zavezništvo tudi izven dogajanja na delavnicah.

Kolikokrat naj pridemo na svetovanje oz. koliko delavnic naj obiščemo?

Ni pravila. Nekdo bi rad npr. samo vedel, če je v načrtu njegove duše, da se bo poročil in imel otroke. Pride enkrat, pogledamo v zapise duše, mu damo odgovor in zanj je zgodba zaključena. Spet drugi si želi v polnosti sčistiti svojo preteklost, do potankosti razumeti sebe in delovanje celotnega Stvarstva. In bo prišel na delavnice enkrat, pa še enkrat in še enkrat. Vse je v rokah posameznika – kakor kdo začuti, potrebuje, želi ...

Kako naj uskladimo delavnice oz. delo na sebi z vsakodnevnimi obveznostmi?

Kjer je volja, tam je pot. Imam primer gospe, ki je bila z družino na dopustu. Na dan delavnice se je usedla v avto, se tri ure vozila, bila na delavnici, se zopet usedla v avto in se tri ure vozila nazaj. A je bila neizmerno srečna in hvaležna, da je lahko z nami.

Delo na sebi uskladimo z obveznostmi tako, kot uskladimo službo s partnerstvom in starševstvom, pa hobiji, dopustom, gospodinjskimi opravili ... Najpomembnejša je odločitev, potem se sčasoma vse uredi. Včasih tako drvimo skozi življenje, da pozabimo na dejstvo, da živimo. Smo kot lastnik kolesa, ki v roki drži krmilo kolesa in teče poleg njega namesto da bi se za kratek trenutek ustavil, se usedel na kolo in potem pot nadaljeval bistveno hitreje.

Vedimo, da vlagamo vase, da se splača. Če nam je škoda dneva dopusta v službi ali nekaj ur za našo dušo, čemu potem živimo? Datumi delavnic so vnaprej znani, zato načrtujemo in si rezervirajmo trenutke, ko bomo prisluhnili šepetu svojega srca.

Ali je za udeležbo na delavnicah potrebno predznanje?

Ne. Vsak se lahko vključi. Včasih nas obstoječe znanje celo omejuje, saj na delavnicah velikokrat »prebijamo« okostenele dogme, tisočletne paradigme, zastarele miselne vzorce, omejujoča prepričanja, kolektivne neresnice itd.

Ko enkrat pričnemo igrati vlogo, energije preprosto delujejo skozi nas in toka ne moremo zaustaviti. Dokler dihamo, mislimo in čutimo, lahko tudi igramo vloge oz. se brez večjih težav vključimo v dogajanje na delavnicah.

Kaj, če nimamo denarja za svetovanje ali delavnice?

Razmerje med ceno, ki jo plačate, in modrostjo, ki jo na delavnicah oz. svetovanjih prejmete, ter globinami, do katerih lahko pridete, je več kot ugodno.

Če začutim, da se je oseba resnično pripravljena poglobiti vase, se da vse dogovoriti. Se je pa doslej še vedno izkazalo, da ni problem v denarju. Da se tisti, ki so se izgovarjali na finance, v resnici še niso bili pripravljene soočiti s svojim življenjem, mu reči »ja« in biti hvaležni za možnost rasti.

Kako naj v vsej poplavi delavnic, seminarjev, tehnik ... z duhovno vsebino ločimo zrno od plevela? Kako naj vemo, da se splača priti k vam?

Pomembno je, da na svoji poti rasti za oporo najdemo tiste osebe in metode delovanja, ki ustrezajo naši duši, zato pridite in se prepričajte sami. Lastna izkušnja je največ vredna. Začutite, povprašajte tiste, ki so že bili pri meni. Prisluhnite šepetu svojega srca.

Kaj je sploh smisel, namen delavnic, svetovanj? S čim se ukvarjate?

Da se spoznamo – znameniti napis v preročišču Delfi se glasi: »Spoznaj samega sebe in spoznal boš celo Stvarstvo.« Da zopet postanemo Človek z veliko začetnico, v polnosti odgovorni za potek svojega življenja. Da se imamo neizmerno radi.

Nekoč je k meni prišel uglajen gospod in ko sem mu dejala, naj se objame in si glasno reče »rad se imam«, je povsem zablokiral. V obraz je postal škrlatno rdeč in dolgo časa ni dal iz sebe nobenega glasu. Dušilo ga je, komaj je dihal. Šele čez čas mu je uspelo izreči, da tako močnega šoka v življenju še ni doživel, da slednjega sebi preprosto ni mogel reči, četudi je ženi in otroku iste besede že večkrat povedal. A kako imeti drugega rad, če sebe nimaš?

Zato se na delavnicah in svetovanjih pogovarjamo z dušo, ki je osnova vsega. Naše duše so večne, imajo vse podatke o nas od trenutka stvarjenja pa do vizij prihodnosti. Sami sebi ne moremo ubežati, pa če si slednje še tako želimo. Včasih kdo sicer uporniško reče: »Prav, bom pa naredil samomor.« In kaj potem? Kaj pa v prihodnjem življenju? Mislite, da bo lažje? Figo. Le še več problemov bo, soočali se bomo z enakimi vzorci in težavami kot sedaj, morda celo z istimi ljudmi. Lahko se preselimo, zamenjamo službo, partnerja, pa se naše življenje ne bo bistveno spremenilo ali se bo celo obrnilo na slabše. Zakaj? Ker se nismo iz dogodkov preteklosti ničesar naučili, predelali, ker se vedno znova vrtimo v starih vzorcih. Ker ne prisluhnemo duši, ne rastemo, se ne razvijamo in mislimo, da smo pametnejši od svojega srca. Vedno je pravi trenutek, da začnemo. Nikoli ni prepozno, nikoli prezgodaj. Velikokrat rečem, da četudi tri minute pred smrtjo nekaj dojamemo, sprejmemo, smo veliko naredili.

Neštetokrat se jezimo na državo, cerkev, te in one institucije, sosede, partnerje, otroke ... ne vprašamo pa se, kaj se dogaja v nas samih, kako mi prispevamo k miru na svetu, srčnemu blagostanju, lepoti narave, ljubečim sosedskim odnosom, srečni družini. Vsako skupnost, vsak odnos tvori toliko in toliko posameznikov in od vsakega od nas je odvisno, kaj se bo dogajalo z družino, narodom, državo, planetom Zemljo kot celoto ...

Kdaj pa kdaj kdo vpraša, kako sploh pride do nasprotij oz. razlik med dušo in »nami«, o čem sploh govorimo. Duša je neke vrste vrhovna oblast, avtoriteta znotraj nas, z največ znanja, modrosti, daleč najširšo sliko dogajanja, s skupkom spominov preteklosti in vizij prihodnosti. Poleg nje pa se v nas oblikuje tudi neke vrste pomanjšani del nas samih, ki na dogajanje gleda z ožjega vidika, npr. samo z ravni fizičnega telesa ali čustev ali misli oz. z vidika tega, kar smo bili naučeni v šoli, cerkvi, kar smo doživljali v otroštvu, pa v preteklih življenjih ... In potem znotraj nas prihaja do neke vrste boja, napetosti, nemira, ki traja toliko časa, dokler ta naš »mali otrok« ne odraste, ne sprejme načina dojemanja nas samih in celotnega Stvarstva z višje, dušne perspektive. Včasih »upornika« znotraj nas imenujemo tudi ego ali pa nižji jaz ali lažni jaz – a ne glede na poimenovanje, je pomembno samo to, da razumemo in vzljubimo vse vidike

svojega obstoja, da znamo prisluhni in nežno objeti tako dušo, kot tudi pamet in telo. Da nebesa doživljamo tukaj, da vsak trenutek bivamo v rajju.

Komu so delavnice in svetovanja namenjena?

Vsakomur. Ni starostnih, spolnih ali kakršnihkoli drugih omejitev. Delamo z majhnimi otroki, nosečnicami, bolnimi in zdravimi, mladimi in starimi. S tistimi, ki še niso slišali za izraz »duša« in ne verjamejo v pretekla življenja, in s tistimi, ki imajo za sabo že kilometre stopanja po poti duhovnosti, so prebrali že nič koliko knjig, obiskali nešteto seminarjev, delavnic, dolga leta meditirajo, hodijo na jogo ... Ukvarjamo se tudi z zgodbami hišnih ljubljencev, stanovanj in zemljišč, podjetij ...

Res pa je, da je smiselno priti k meni tedaj, ko smo pripravljene na resnico, ko zares želimo prisluhni šepetu svojega srca, se soočiti z dogodki preteklosti, ki vplivajo na trenutno dogajanje, se potopiti v ocean čustev, novih spoznanj o sebi in celotnem Stvarstvu. Če bi se radi še naprej vrteli v starih vzorcih in slišali o sebi same čarobnosti, čeprav za slednje ni osnove, potem niste na pravem naslovu, potem še ni čas. Ker na naših delavnicah je potrebno delati, sprejemati resnico o sebi, se odpirati, iti v globino občutkov, odstraniti vse, kar smo bili naučeni, pa ni v skladu z našim srcem. Večkrat poudarim, da sem »stroga« – jasno povem resnico, včasih tudi povzdignem glas, predvsem pa pokažem najkrajšo možno pot do rešitve nastale situacije. Ne zanima me, kaj si kdo misli o sebi, koliko denarja ima na bančnem računu, s kako pomembnimi prijatelji se družijo, koliko let študija ima za sabo ... temveč kaj v njegovi duši piše o njem samem.

To, kar nas na delavnicah in svetovanjih resnično zanima, je čarobno ubesedila Oriah Mountain Dreamer v knjigi »Povabilo«:

»Ne zanima me, s čim si služiš kruh. Rada bi vedela, po čem hrepeniš in ali si upaš sanjati, da si izpolnil to srčno hrepenenje.

Ne zanima me, koliko si star. Rada bi vedela, ali boš tvegala, da te bodo drugi imeli za bedaka zaradi tvoje ljubezni, zaradi tvojih sanj, zaradi pustolovščine tvojega življenja.

Ne zanima me, kateri planeti so v kvadratu s tvojo Luno. Želim vedeti, ali si se dotaknil središča svoje bridkosti, ali te je življenje s svojimi izdajstvi odprlo ali pa te je strlo in si se zaprl, da te ne bi dosegla nobena bolečina več. Rada bi vedela, ali lahko mirno obsediš z bolečino – mojo ali svojo – ne da bi jo poskusil skriti, zabrisati ali odpraviti.

Vedeti hočem, ali znaš živeti z radostjo, mojo ali tvojo lastno, ali lahko razposajeno plešeš in dovoliš, da te zanos preplavi do konic prstov na rokah in nogah, ne da bi nas druge opominjal, da moramo biti previdni in realni, da se moramo zavedati omejenosti človeškega bivanja.

Ne zanima me, ali je zgodba, ki mi jo pripoveduješ, resnična. Rada bi vedela, ali si upaš razočarati drugega, da bi ostal zvest sebi; ali lahko preneseš, da si obtožen izdajstva, ne da bi izdal svojo dušo; ali si lahko nezvest in torej vreden zaupanja.

Vedeti hočem, ali lahko vidiš lepoto, vsak dan, tudi kadar ni ljubka, in ali lahko napajaš svoje življenje iz njene navzočnosti.

Vedeti hočem, ali lahko živiš z neuspehom, svojim ali mojim, pa še vedno obstojiš ob robu jezera in zavpiješ proti Lunini srebrnini: »Da!«.

Ne zanima me, kje živiš in koliko denarja imaš. Rada bi vedela, ali se po noči žalosti in obupa, izmučen in premražen do kosti, lahko dvigneš in narediš, kar je treba, da nahraniš otroke.

Ne zanima me, koga poznaš niti kako si se znašel tukaj. Zanima me, ali boš pripravljen stati z menoj sredi ognja, ne da bi se umaknil.

Ne zanima me niti kje niti kaj niti pri kom si se učil. Rada bi vedela, kaj te podpira od znotraj, ko je vsega drugega konec.

Rada bi vedela, ali znaš biti sam s seboj in ali ti je res všeč družba, ki jo imaš v trenutkih praznine.«

Delavnice in svetovanja so začetek dogajanja, glavnina dela nas čaka v nadaljevanju. Na svetovanjih in delavnicah odpremo vrata resnici, novemu življenju, če pa bomo stopili skozi, je naša osebna odločitev. Namesto nikogar ne morem narediti nič. Osebo lahko le pripeljem do bistva – do duše, srca, reakcija na slednje, odločitev pa je v rokah posameznika. Ljudje imamo svobodno voljo, sami smo odgovorni za potek naših življenj. Včasih kdo reče, da hoče spremembo, a ko bi dejansko moral npr. zamenjati službo ali se odseliti od staršev ali sam postati odgovoren starš, pa tega ne stori, se spet vrne v svoj stari kalup. Potem se pa jezi, da je vse brezveze, da stvari ne delujejo.

Kaj lahko pričakujemo, da bo prišlo na površje med svetovanjem ali delavnico?

Vse in nič. Tega ne morem nikoli vnaprej povedati. Ko se prične dogajanje, se izoblikuje celotna zgodba. Duša sama pove, s čim smo se v danem trenutku pripravljene soočiti, kaj je za nas najpomembnejše. Zgodba vsakega posameznika je unikatna, tako kot so edinstvene naše duše. Na delavnicah lahko obravnavamo povsem enako temo, pa bodo v odvisnosti od udeležencev, kraja poteka delavnice itd. prišle na površje zelo različne globine, drugačni uvidi in spoznanja.

Jaz sem na svetovanjih in delavnicah samo v vlogi neke vrste »ljubečega služabnika« vaše duše, saj je ona tista, ki narekuje proces, ki odloča o tem, s čim se bomo v danem trenutku ukvarjali, katera zgodba se bo odvila, na katera sporočila ste pripravljene. Včasih kdo reče, da »danes pa hoče veličastno zgodbo svojega življenja« – ampak njegova duša mi kaže npr. težaven odnos s partnerjem. In jaz lahko sledim le tihemu šepetu njegove duše ...

Kako delujete?

Istočasno na čustvenem, mentalnem, fizičnem in dušnem nivoju. Duša je osnova in ko pride na plano resnica, se pričnejo dogajati močne reakcije na vseh nivojih obstoja.

Če nekdo reče, da ga boli leva noga, gremo do najglobljega vzroka za nastanek bolečine. Lahko da nas je v otroštvu med igro prijatelj nehote porinil in smo padli, pa smo podzavestno še danes jezni nanj. Lahko da nas je nekdo v enem izmed preteklih življenj z mečem ranil v nogo. Ali pa smo mi koga porinili po stopnicah, da si je zlomil nogo, pa nas je slednjega še vedno sram, občutimo krivdo in bi se radi »rešili« občutkov preteklosti. Morda nas je podzavestno strah zamenjati kraj bivanja in nas bolečina opozarja na naš upor. Razlogov za bolečino v nogi je lahko nešteto, lahko so vezani na to ali preteklo življenje, na naše prednike, na Zemljo ali na bivanje na katerem drugem nivoju obstoja.

Na delavnicah in svetovanjih ne iščemo tega, kar je vidno na površju, ampak se potopimo pod gladino vidnega, gledamo s srcem in raziščemo to, kar je očem nevidno, kot bi dejal Mali princ. Kot se Titanik ni potopil zaradi ledene gore, ki je štrlela iznad morske gladine, tudi npr. naš zakon v resnici ne razpade zaradi nepospravljenih čevljev.

Na delavnicah in svetovanjih najprej analiziramo vzroke za nastalo stanje, nato pa poiščemo rešitev. Npr. nekoga sprejmemo v družino, spustimo čustva jeze, žalosti, razočaranj, krivde, povemo, kaj čutimo, kaj si želimo, simbolično vrnemo ali prejmemo energijo itd.

Katere metode oz. tehnike uporabljate na delavnicah in kako slednje potekajo?

Sem močan medij, ki dobiva uvide v zapise duš in jasna navodila bitij svetlobe, kako pomagati posamezniku, da zaživi svetost življenja. Na delavnicah uporabljam kombinacijo najboljšega – vsega tistega, kar sem preizkusila na sebi in zagotovo vem, da deluje, da prinese odlične rezultate tako na čustvenem kot na fizičnem, mentalnem in dušnem nivoju.

Poslužujem se meditacij, berem srčne zgodbe, uporabljam moč glasbe in kanaliziranih sporočil, občasno tudi ples in druge tehnike gibanja ter sproščanja, zdravljenje z rokami, šamanske prijeme, predvsem pa t. i. »igranje vlog«. Slednje je podobno metodi »postavitve družine«, ki jo je razvil Bert Hellinger (pri tem želim poudariti, da je metoda, poimenovana »postavitev družine«, na naših delavnicah samo osnova, saj je nadgrajena z mnogimi drugimi prijemi). Z igranjem vlog globoko začutimo vsako osebo (ali predmet, žival, bolezensko stanje, težavo ...) tako čustveno kot fizično in mentalno. Vsakemu udeležencu delavnic na takšen način nazorno pokažemo, kaj se mu v življenju dogaja in kako rešiti nastalo situacijo.

Delavnice potekajo v dveh delih:

- Prvi, teoretični del, je namenjen povezovanju skupine in soočenju s teorijo, povezano s temo delavnice. Preberem tudi katero izmed zgodb iz knjige »Po poti mojega Srca«, izvedemo meditacijo na temo delavnice, začutimo ljubeč blagoslov bitij svetlobe, izrečemo srčne želje, pogledamo morebitno »domačo nalogo«, izmenjamo občutke ...

- Drugi, praktični del, je namenjen igranju vlog. Vsakemu udeležencu delavnice s pomočjo članov skupine prikažemo trenutno dogajanje, povezano s temo delavnice in rešitev nastale situacije. V tem delu običajno pridejo na površje spomini iz dosedanjega življenja in preteklih zemeljskih življenj, včasih tudi iz drugih ravni obstajanja. Sprostimo občutke jeze, strahu, sramu, krivde, pa tudi neizmerne sreče, radosti, ljubezni ... Pogledamo morebitne prisege, zaobljube, ki nas še vedno držijo »ujete«, razrešimo odnose, se soočimo z vzroki in posledicami posameznih dejanj, dobimo uvide v prihodnost, vrnemo ali prejmemo odvzeto energijo, začutimo obžalovanje in dojamemo vzorce, ki jih ponavljamo iz življenja v življenje, iz roda v rod ...

Samo metodo igranja vlog je težko pojasniti brez osebnega doživetja. Gre za neke vrste simulacijo, v kateri s pomočjo sodelujočih oseb začutimo, kaj se v življenju posameznika dogaja. Npr. osebo zanima, zakaj ima finančne težave oz. ne more zadržati denarja. Nasproti postavimo udeleženca delavnice, ki predstavlja denar, in osebo, ki je izpostavila problem. Potem se v obeh osebah spontano pričnejo porajati različni občutki, misli, na površje prihajajo spomini, zavedanje itd. Oseba, ki igra denar, npr. sama od sebe začuti, da v resnici predstavlja očeta osebe, ki ima težave z denarjem, da jo na energetskem nivoju izčrpava in ji jemlje moč. Oseba, ki ima težave z denarjem, začuti strah pred »očetom«, spomni se, da jo je v otroštvu ustrašoval in pretepal, zato si želi biti čim dlje stran od njega. In ker denar podzavestno enači z očetom, si slednjega ne želi obdržati, ga nenamensko zapravlja itd.

Sedaj imamo podlago za rešitev finančnih težav osebe – končno lahko denar preneha enačiti z očetom, ga z ljubeznijo objame, povabi v svoje življenje in si s tem ustvari trdne temelje za obilje. Lahko predela tudi strah pred očetom, jezo nanj, začuti varnost in s tem istočasno izboljša odnos z moškimi v svojem življenju.

Udeležence delavnic, ki igrajo posamezne vloge, si izberemo po notranjem občutku (najbolje je, da sledimo prvemu impulzu oz. izberemo prvo osebo, ki jo začutimo v določeni vlogi). V trenutku, ko pričnemo z igranjem vloge, se v nas prične odvijati energetski proces – na vseh ravneh, tako fizično kot čustveno in mentalno, začutimo sporočila, ki so v danem trenutku pomembna. Spremeni se govorica telesa (npr. izraz na našem obrazu, drža telesa), začutimo fizično lahkotnost ali pa bremena, rahlo bolečino na posameznih predelih. Na površje pridejo najrazličnejši občutki, lahko se pričnemo nenadzorovano smejeti ali jokati, spreletavajo nas misli, ki jih želimo povedati. Začutimo lahko tudi, da se nahajamo v nekem drugem času in prostoru, z notranjimi očmi vidimo kraj dogajanja, ljudi okrog sebe itd.

Koliko časa za posamezno osebo traja igranje vlog, ni pravila. Lahko se proces odvije v nekaj minutah ali pa v dobri uri. Na delavnicah vedno poskrbimo, da se zgodba odvije do konca, da se proces pri posamezniku zaključi.

Delavnice zahtevajo aktivno delovanje vseh udeležencev, poglobljanje v svoje in druge vloge, odpiranje in povečevanje jasnočutnih zaznav ter intuicije, sledenje občutkom ... Na delavnicah

krepimo moč izražanja, javnega nastopanja, učimo se spoštovati in razumeti vsakega posameznika, živeti srčne vrednote, govoriti resnico, biti pošteni in ljubeči do sebe in drugih ... Na praktičnem delu izvajamo tudi obrede kot npr. poroka s samim sabo, blagoslov kruha in delitev slednjega med udeležence ...

Na koncu delavnic ne podeljujem ne diplom ne nazivov. Ker v mojih očeh največ šteje življenje samo – zame je diploma sprememba naših življenj: če dobimo službo, se razumemo s partnerjem, srčno vzgajamo svoje otroke, vidimo smisel svojega življenja, smo zdravi in srečni, se zjutraj zbudimo z nasmehom na obrazu ...

Kako meditirati oz. čemu je meditacija sploh namenjena?

Katerakoli meditacija je v osnovi namenjena temu, da se umirimo in posledično povežemo s sabo, da začutimo sporočila svoje duše. Načinov meditiranja je nešteto. Nekateri meditativno stanje najlažje dosežejo v popolni tišini zaprtega prostora, sedeč v lotosovem položaju. Drugi enako stanje doživimo med prijetnim sprehodom v naravi ali poslušanjem umirjene glasbe, izvajanjem joge, umetniškimi ustvarjanjem, delom na vrtu ali ukvarjanjem s katerokoli drugo dejavnostjo, ki nas vodi v stanje notranje umiritve in sprostitve.

Namen meditacij na delavnicah je, da se čim bolj povežemo s temo, ki jo obravnavamo, da se v polnosti prepustimo sporočilom svoje duše in s tem na stežaj odpremo vrata vsemu, kar se dogaja v drugem, t. i. praktičnem delu delavnice. Da si ljubeče ogledamo npr. dogodke prvih sedmih let življenja, da s pomočjo angelov in vodnikov pregledamo svoj posvečeni dogovor, da se prepustimo sporočilom in blagoslovom Marije Magdalene, začutimo življenje v času zlate dobe Atlantide, da uvidimo naš odnos do denarja, spolnosti ... Na začetku se zato čim bolj udobno usedemo ali uležemo na tla, zapremo oči ter vsaj nekajkrat globoko vdihnemo in izdihnemo, da sprostimo svoje misli in telo. Sledi prepuščanje zvokom glasbe, na kar vas z besedami vodim skozi proces. Če kdo ne more slediti vodenju, ker mu misli stalno uhajajo drugam ali z neznansko hitrostjo švigajo sem ter tja ali pa ima občutek, da so ga energije uspavale in odvedle v svoj svet, se slednjega ne trudimo razumsko spreminjati. Dovolimo si, da se proces po svoje odvija do zaključka meditacije. Smisel slednjega se bo izkazal kasneje, ko bo na vrsti igranje vlog.

Kaj pa se dogaja med meditacijo za Slovenijo?

Meditacija za Slovenijo je vodena in okvirno traja 30 min. Na začetku se čim bolj udobno usedemo ali uležemo na tla, zapremo oči ter vsaj nekajkrat globoko vdihnemo in izdihnemo, da sprostimo svoje misli in telo. Sledi prepuščanje zvokom glasbe, na kar vas z besedami vodim skozi proces. Vsebina meditacije je namenjena globokemu povezovanju s pravljičnimi,

bajeslovnimi in drugimi slovenskimi junaki kot npr. Zlatorog, kralj Matjaž, kralj Samo, kraljica Vida, Gospodična iz Gorjancev, Martin Krpan, Peter Klepec, lovec Jerman, Miklova Zala, zmaj Lintver, idrijski Perkmandelj. Ali pa dogodkom kot so npr. nastanek blejskega jezera ali pa mesta Črnomelj.

Za tem sledi igranje vlog, med katerim udeleženci meditacije odigramo posamezne junake iz pravljic, bajk, pripovedk, s katerimi smo se pred tem povezovali. Slednje običajno traja od 30 min pa do ene ure.

Tako v sebi prebudimo globoko vez z našim narodom, iz slovenskega ozemlja odstranjujemo zastarele občutke in težke energije, pomagamo dvigovati narodno zavest, oživljamo starodavno resnico o veličini in lepoti naše dežele pod Triglavom, oživljamo moč slovenskega jezika, vzpostavljamo globoko povezavo našega rodu z duhovnim svetom in mammo naravo ...

Kako poteka individualno svetovanje?

Na začetku stranko najprej začutim, povprašam o namenu prihoda, zapišem vprašanja, na katera želi dobiti odgovore. Sledi globok in sproščen pogovor ali igranje vlog – v odvisnosti od kompleksnosti vprašanj in ljudi, ki so na razpolago za pomoč pri odstiranju tančic resnice.

Izvajate tudi svetovanje »Dušna inteligenca« – kakšen je namen slednjega?

Svetovanje »Dušna inteligenca« je sad nešteti izkušnji pri delu z ljudmi na individualnih svetovanjih in delavnicah ter dolgoletnega dela na sebi. Je izredno močan ter učinkovit način, katerega glavni namen je aktivirati našo fizično, čustveno, mentalno in duhovno moč. Popolnoma prizemljiti našo dušo, se povezati z Bogom (nebeško Mamo in Očetom) oz. vesoljno inteligenco, dušno družino ter biti svetlobe. Zaživeti svoje mojstrstvo, največje talente in darove. V polnosti sprejeti bivanje na planetu Zemlja, pognati korenine globoko v nedrje mame narave. Ustvariti obilje in privabiti k sebi vse, po čemer hrepeni naše srce. Začutiti ljubezen in spoštovanje samega sebe, zaživeti svojo edinstvenost in izjemnost. Postati popolnoma samostojen in odgovoren človek, zrel in zavesten v svojem delovanju, steber svetlobe med nebom in zemljo.

Svetovanje »Dušna inteligenca« poteka v 4 zaporednih srečanjih, ki si sledijo v roku treh tednov do enega meseca. Na srečanjih s pomočjo igre vlog pogledamo in razrešimo izzive na posameznih sekundarnih in primarnih čakrah (vključno z zemeljsko in dušno zvezdo, kozmičnim srcem, kavzalno čakro ter zvezdnimi vrati), aktiviramo prvotne DNK vijačnice ter krvno in celično strukturo. Sprejmemo svoje telo, čustva, razum in dušo, naša pretekla življenja, prednike po očetovi in mamini liniji, posvečeni dogovor, ki smo ga sklenili pred prihodom v trenutno življenje ter vse dogodke od spočetja pa do danes.

Kakšne so teme delavnic?

Najpogosteje izvajam **sklop osmih delavnic »Pot Srca«**, ki je namenjen vsem, ki bi se radi temeljito spoznali, sprejeli, razumeli, dobili predstavo o sebi ter postavili trdne temelje svojega življenja. Na delavnicah dobimo globoko zavedanje, kdo sploh smo in kakšen je namen prihoda na Zemljo, kakšne vzorce smo prejeli po prednikih, katere spomine prinašamo iz davnin, kaj se nam je dogajalo v otroštvu in mladosti, katere vrednote nam tlakujejo pot, v čem smo zares dobri, kaj imamo radi ...

Vzpenjamo se po stopnicah našega življenja – pričnemo v trenutku pred spočetjem, ko pred mojstri in vodniki podpišemo pogodbo z našimi starši ter izberemo poslanstvo. Nadaljujemo s fizičnim rojstvom in se s pomočjo sporočil posameznih čakler ter obredov, ki ustrezajo slednjim, pomikamo skozi življenje. Zaključimo s smrtjo, ko prestopimo reko večnosti in se zlijemo z Ljubeznijo.

Kratka vsebina:

1. Uvodno srečanje »POSVEČENI DOGOVOR«

Pričnemo s predstavitvijo udeležencev in definiranjem namena obiskovanja delavnic. Nadaljujemo z vpogledom v pogodbo oz. posvečeni dogovor, ki smo ga sklenili pred prihodom na Zemljo (soočimo se s svojim poslanstvom, izbiro staršev, spola, imena, časa in kraja rojstva, pomembnimi osebami ter življenjskimi dogodki ...). Namen prvega srečanja je, da sprejmemo odgovornost za svoje življenje. Da se zavemo, da smo se sami, povsem zavestno podali na pot, po kateri trenutno hodimo.

2. Druženje »ČUDEŽ ŽIVLJENJA«

Poglobimo se v svetost življenja, v obdobje med spočetjem in sedmim letom starosti. Spregovorimo o zakonitostih, ki vladajo v družini, se posvetimo odnosu s starši oz. primarno družino, raziščemo družinsko drevo (še zlasti smo pozorni na boleče izkušnje v rodu kot npr. ločitev, splav, nasilje, odsotnost enega ali obeh staršev, samomor ...) ter objamemo svojo identiteto.

3. Druženje »STRAST USTVARJANJA«

Raziščemo obdobje med sedmim in štirinajstim letom starosti, ko v ospredje stopi moč očeta in pričnemo vzpostavljati vezi z okolico. Posvetimo se našemu odnosu do ustvarjalnosti, denarja/premoženja ter spolnosti. Spregovorimo tudi o pomenu zavestnega spočetja, telegoniji, prenašanju energij med partnerjema ...

4. Druženje »KRALJEVSKOST MOČI«

Posvetimo se obdobju med zaključkom osnovnega šolanja ter 21-tim letom starosti, ko prestopimo prag zrelosti, izoblikujemo svojo identiteto, se naučimo dejavno poskrbeti zase ... Vstopimo v lastno moč, začutimo svoje vrednote, si izpovemo spoštovanjem ter zapišemo kodeks časti. Poiščemo način, kako postati odgovoren gospodar svojega življenja.

5. Druženje »LEPOTA LJUBEZNI«

Predamo se čutenju ljubezni, njenim tisočerim odtenkom, si jo dovolimo sprejemati in dajati, jo širiti ter s tem spreminjati nas same in svet vsenaokrog. Izvedemo obred poroke s samim sabo ter si odpustimo vse, kar nas bremeni oz. preprečuje, da bi se imeli neskončno radi.

6. Druženje »SVETOST IZRAŽANJA«

Resnica nas osvobaja, prinaša odrešitev, dela čudeže. Zato se na delavnici potopimo v moč resnice, odpremo vrata izražanju ter dovolimo svetlobi, da nas objame. Položimo temelje zaupanja vase in poštenosti. Zazremo se v svetle in temne trenutke svojega bivanja ter dojamemo, da imamo svobodno voljo, da sami odločamo, kaj bomo počeli s svojim življenjem.

7. Druženje »VELIČINA MODROSTI«

Na delavnici odpiramo svoje jasnočutne zaznave, se prepustimo vodstvu intuicije. Dovolimo si pogledati svoje največje zaklade (talente, darove) ter poiščemo način, kako jih strastno uporabiti v dobro nas samih ter celotnega človeštva. Razrešimo ovire na poti do svojega mojstrstva.

8. Druženje »RAZKOŠJE BOŽJEGA«

Veličastno se prepustimo svoji domišljiji in božji milosti, v polnosti se odpremo podpori duhovnega sveta. Iz življenja odslovimo vse, kar je »mrtvo in končano«, zato izvedemo simboličen pogreb. Povežemo se z vsemogočnostjo Boga. V meditaciji se poglobimo v občutke fizične smrti in v trenutke prehoda v večnost.

Izredno močan in globoko transformativen **cikel dvanajstih delavnic »Blagoslov zemlje in neba«** je namenjen osebam, ki so že obiskovale delavnice »Pot srca«. Na vsakem izmed srečanj v svoje življenje povabimo bitja čiste svetlobe in ljubezni ter elemente mame narave, da nam pomagajo razreševati vsakodnevne izzive življenja. Začutimo podeljene blagoslove, radostno stečemo v njihov objem ter se popolnoma predamo življenju v vsem razkošju ljubezni, moči, svete srčnosti in božje milosti. Na stežaj odpremo vrata moči celotnega Stvarstva in postanemo veličastni mojstri bivanja, zlit z magično lepoto in obiljem vsega najboljšega.

Ob tem želim poudariti, da ko delamo npr. z angeli ali vilami ali samorogi ... slednje ne pomeni, da zgolj plujemo z njimi po nebeškem svodu in uživamo v rajskem vrtu tam daleč nad sijočimi oblaki, ampak dobimo vso njihovo pomoč in oporo zato, da razrešimo npr. boleč odnos z družinskim članom, da se potopimo v spomine iz preteklih življenj, da sprostimo zastarano jezo, strah, sram, krivdo, da se zavemo svoje veličine, da razvijemo svoje intuitivne vpoglede, da pričnemo ustvarjati obilje in tako v nedogled. Skratka: intenzivno in globoko razrešujemo svoje zemeljske probleme, se sprejemamo ter vstopamo v tempelj svoje moči.

Kratka vsebina:

1. Druženje »ČUDEŽNOST SAMOROGOVI«

Samorogi so bitja luči, polni čudežnosti in sijoče svetlobe. Uslišijo naše želje, ki prihajajo iz globin duše in nam pomagajo izpolniti poslanstvo. Opogumljajo nas, da srčno sledimo svojim sanjam in vizijam, da rastemo in delujemo v dobro celotnega Stvarstva. So nežni zdravilci, ki s

svojim rogom zdravijo rane v naših srcih in nam pomagajo na poti sprememb. V nas prebudijo občutke dostojanstva in skrbnosti, magičnosti in skrivnostnosti, modrosti in ljubezni, čistosti in radosti.

2. Druženje »LJUBEČ POZDRAV MORSKIH DEKLIC IN DELFINOV«

Morske deklice so magična bitja svetlobe, ki nam na lahkoten in radosten način pomagajo, da postanemo mogočni prinašalci luči.

Delfini na Zemljo prinašajo neskončno duhovne modrosti ter nam vedno znova pokažejo, da lahko uresničimo katerokoli srčno željo, če svojo pot obdamo z veseljem in igrivostjo, prisluhnemo milemu šepetu svoje duše.

3. Druženje »ČAROBNOST VIL«

Vile so mila bitja svetlobe, ki nam na nežen in radosten način pomagajo, da postanemo sijoči prinašalci luči. So božji varuhi narave in zagotavljajo zdravje, varnost živali, rastlin in matere Zemlje. V naša življenja vnašajo občutke čarobnosti, igrivosti in romantike. Napolnijo nas z vznesenostjo, brezskrbnostjo in občutenjem sreče v srčiki naše biti.

4. Druženje »PLES ELEMENTALOV ZEMLJE, OGNJA IN LESA«

Med elementale zemlje sodijo škрати, vilinci, škratki in palčki. Škrati pazijo na sestavo prsti in čebelarom pomagajo pri opravljanju cvetov. Zemeljski škрати se skrivajo v podzemnih rovih, kjer skrbijo za prst in skrite zaklade. Domači škрати pomagajo v gospodinjstvu in čuvajo naše domove. Palčki skrbijo za čarobnost vrtov, palčice pa so izjemno materinske in skrbne. Vilinci so visoka in vitka bitja z izjemnim mojstrstvom in rokodelskimi spretnostmi. Zelo so prijazni in nam lahko pomagajo pri pletenju, šivanju, pri umetniških projektih, petju in magičnih obredih. V zubljih živega ognja svoj ples strasti plešejo salamandri – ognjena bitja, ki imajo izjemno sposobnost transformacije energij in čiščenja vsega starega.

V lesu prebivajo drevesni duhovi ali varb-utoni, ki so lepo vidni v grčastih deblih starodavnih dreves. Povezani so z duhovnostjo, prerokovanjem in zdravljenjem. V lesu se nahaja bogato znanje zemlje in neba, zato drevesni duhovi pomagajo širiti in ohranjati veličino modrosti ter magične svetlobe.

5. Druženje »SIJOČ OBJEM ANGELOV«

Angeli so ljubeči glasniki, sli Boga. Radostno nam služijo kot varuhi, vodniki, zdravilci, pomočniki ... So sijoča bitja čiste svetlobe, ki nas brezpogojno ljubijo in so prisotni vse okoli nas. Niso omejeni ne s časom ne s prostorom. Gladijo naše poti in se odzivajo na naše prošnje. Čuvajo in varujejo nas ter nam prišepetavajo najboljše možne izbire. S svojimi nežnimi krili nas milostno objemajo, tolažijo in pomagajo.

6. Druženje »BLAGOSLOV VNEBOVZETIH MOJSTROV«

Vnebovzeti mojstri so veliki zdravilci, učitelji in preroki, ki so poprej hodili po zemlji, sedaj pa bivajo v duhovnem svetu in nam pomagajo iz višav. Prihajajo iz vseh kultur, veroizpovedi in civilizacij, tako starodavnih kot sodobnih – mednje sodijo Jezus, Mojzes, Buda, svetniki, božanstva ... Tesno sodelujejo z Bogom, našimi angeli varuhi in tistimi ljudmi, ki na Zemljo prinašamo luč. Pomagajo nam hoditi po poti miru, ljubezni in obilja.

7. Druženje »SRČNA MOČ NADANGELOV«

Nadangeli so mogočni angeli, ki bedijo nad angeli varuhi in nam srčno pomagajo pri stopanju po prostranih poljanah zemeljskega bivanja. So veličastna bitja sijoče luči, polni modrosti, božje milosti in neskončne moči, ki nas odločno vodijo po poteh srca. V svoje življenje najpogosteje privabljam blagoslove naslednjih 12 nadangelov: Gabriel (božanski sel), Hanael (sveti bojevnik), Jofiel (sveti osvoboditelj), Metratron (nebeški učitelj), Mihael (kozmični voditelj), Rafael (sveti zdravitelj), Raziel (božanski misterij), Sandalfon (sveti varuh), Čamuel (božanski vodnik), Uriel (večni družabnik), Zadkiel (božanski tolažnik), Zafkiel (sveti ljubimec).

8. Druženje »LEPOTA BOGINJ«

Boginje so ženski vidik Boga, ki nas s svojo milo ljubeznijo, materinsko skrbnostjo in strastno močjo mogočno objemajo ter nam pomagajo pri stopanju po poteh vsakdanjika. Boginje delujejo z roko v roki z angeli, zdravijo, prebujajo intuicijo, očiščujejo, odpirajo srce, posipajo s čarobnim prahom modrosti in odstirajo vrata obilju. Energija boginj oživlja naše spoštovanje in vrednotenje mame narave ter moč partnerstva in svetost družine.

9. Druženje »OTROCI VESOLJA (ZVEZDNI LJUDJE)«

Na Zemlji v človeških telesih prebivajo tudi otroci vesolja (zvezdni ljudje, zemeljski angeli), ki izvirajo iz drugih planetov, osončij in galaksij. Tu so s posebnim poslanstvom, da Zemlji pomagajo v procesu rasti in človeštvo popeljejo v zlato dobo. Ljubeče pomagajo pri zdravljenju in transformaciji planeta ter prinašajo mir, harmonijo in ljubezen. So izredno intuitivni, prodorni, občutljivi, odločni. Imajo jasno vizijo in visoke ideale, polni so empatije, čutijo esenco vsakega bitja in situacije. Prinašajo spomine na prihodnost in ohranjajo vizijo najvišjega možnega duhovnega in tehnološkega razvoja.

10. Druženje »SKRIVNOSTNI SVET KAMNOV (MINERALOV IN KRISTALOV) TER KOVIN«

Kamni so mogočni pradaвні nosilci spominov in prevajalci informacij. Zdravilni kamni (kristali in minerali) so veličastni pomočniki pri stopanju po poti srca. So učinkoviti prijatelji, s katerimi je mogoče spodbuditi našo duhovno in fizično moč. So potomci poroke med nebom in zemljo, srčno darilo matere narave. Namenjeni so krepitvi moči svetlobe in ljubezni. Kamni so živi, polni energije in vsakemu izmed nas želijo radostno predati ljubeča sporočila ter nam pomagati pri vsakodnevnih izzivih bivanja.

11. Druženje »LJUBEZEN CVETJA IN RASTLIN«

Rastline nam dajejo kisik, čistijo zrak, podarjajo hrano, prinašajo kraljevsko lepoto, milost zdravja, svetost bivanja in omamnost vonjav. Ljubeče nas dvigujejo, odpirajo vrata za stik z dušo, prelestno lepoto Boga.

Rože so glasnice ljubezni, smehljaj božanskega. Polnijo nas z milo nežnostjo, cvetočo ženskostjo, božjo lepoto in nebeško blaženostjo.

Drevesa so starodavna bitja modrosti, ki ohranjajo zapise tukajšnje zgodovine in okoli planeta ustvarjajo mrežo lesketajoče svetlobe. Obsežni gozdovi so čuvarji starodavnih znanj, z drugih planetarnih sistemov prinašajo ljubezen in jo shranjujejo.

12. Druženje »SPOROČILA ŽIVALSKEGA SVETA«

Živali so naši ljubeči spremljevalci, zdravitelji in učitelji. Brezpogojno nas ljubijo, nam odpirajo srce, dajejo hrano, omogočajo lažje in hitrejše doseganje notranjega blagostanja ter prinašajo vitalno življenjsko energijo, mir in harmonijo. Ščitijo nas ter vodijo skozi življenje. Pomagajo nam, da sledimo svojemu poslanstvu, ohranjamo stik s sabo in trdna tla pod nogami. So blagoslov nebes in darilo matere zemlje.

Sklop štirih delavnic »Moč arhetipov« je namenjen aktiviranju naše fizične, čustvene, mentalne in duhovne moči. Arhetipi nam slikovito pokažejo, kako upravljamo s svojo energijo, komu jo dajemo oz. v kolikšni meri smo se pripravljene predati božanskemu vodstvu. Na svoje življenje pogledamo z vidika simbolov oz. vzorcev obnašanja, razmišljanja in delovanja, dobimo ključ za razumevanje svojega življenja, globljega smisla le-tega. Arhetipi so namreč mogočno orodje, s pomočjo katerega prodremo v neraziskano prostranstvo podzavesti, kjer prebudimo speče spomine, na površje prinesemo starodavno modrost, aktiviramo svoje največje talente in darove, osvetlimo zavezo oz. posvečeni dogovor, ki smo ga sklenili v duhovnem svetu, ozavestimo, kdo smo in sprejmemo pot, po kateri hodimo, dojamemo svoje izbire.

Na srečanjih se v svojo notranjost in na svet okrog nas zazremo skozi oči žrtve, prostitutke, saboterja in otroka – ozavestimo štiri univerzalne arhetipe, ki so skupni vsem ljudem sveta. Zavemo se, da ima vsak arhetip svojo svetlo ter senčno plat. In če priznamo njegov obstoj v našem življenju, sprejmemo preizkušnje in premagamo šibkosti, na katere nas opozarja ter jih obrnemo sebi v prid, postane naš mogočen zaveznik. Če božanski potencial arhetipa vgradimo v naše vsakodnevno življenje, nam pomaga delovati častno, duhovno rasti in se razvijati. Potisne nas na stopanje po lastni poti, ki je velikokrat ločena od potreb naše družine, skupnosti, naroda in zahteva, da sebe postavimo na prvo mesto.

Kratka vsebina:

1. Druženje »OTROK«

Otrok je varuh naše nedolžnosti (občutka, da je v življenju možno doseči vse) in je najmočnejši vzorec v naši podzavesti, kajti vanj vstopimo že v času spočetja. Podaja nam osnovni pogled na življenje, odstira občutke povezane z nego, varnostjo, zanesljivostjo in družino. Ima veliko vidikov – lahko je ranjeni otrok, zapuščeni oz. osiroteli otrok, odvisni oz. večni otrok, nedolžni oz. čarobni otrok, naravni otrok ali pa božanski otrok. Otrok nam pomaga, da zaustavimo samozlorabe, se povežemo s svojo ustvarjalnostjo ter se na novo rodimo. Navdihne nas, da prestopimo utesnjujoče meje.

2. Druženje »ŽRTEV«

Žrtev je varuhinja našega samospoštovanja. Njeno osnovno vprašanje je, ali smo oseba, ki je neodvisna in odgovorna za svoje življenje. Od nas zahteva, da preverimo občutek moči v odnosih z drugimi, da se vprašamo, ali znamo postavljati meje, da ugotovimo, kdo nadzoruje in usmerja naše življenje oz. kako se odzivamo na avtoritete. Žrtev se oglasi še zlasti tedaj, ko se

počutimo življenjsko ogrožene in nas vodi v smer, da razvijemo samozavest, da v sebi prebudimo pogum, iskrenost, vzdržljivost in spoštovanje samih sebe.

3. Druženje »PROSTITUTKA«

Prostitutka uspeva v najbolj vsakdanjih in običajnih razmerah in pogosto pride na površje tedaj, ko se kakorkoli zamajejo temelji našega obstoja. Največkrat se pokaže v podobi zanič partnerskega odnosa ali pa klavrne službe oz. tedaj, ko zabarantamo svojo dušo, pamet in/ali telo za fizično in finančno preživetje ali pa dobiček. Njeno osnovno vprašanje je, v kolikšni meri smo pripravljene prodati svoja moralna načela, resnico, dostojanstvo, čast, talente in darove, ideje ... za materialno varnost. Prostitutka je varuhinja naše vere oz. preizkuša njeno moč – če imamo zares globoko zaupanje, nas nihče ne more kupiti. Ker vemo, da zmoremo poskrbeti zase in tudi, da nas varuje in podpira višja (božanska) sila. A če slednjega ni, sprejmemo ceno, ki jo ponudi okolje in izdamo sami sebe.

4. Druženje »SABOTER«

Saboter je varuh naših izbir oz. globokih notranjih in zunanjih sprememb. Saboter nas naščuva, da zavračamo priložnosti in s tem jasno pokaže na naše strahove pred tem, da bi prevzeli odgovornost zase in za to, kar ustvarjamo. Namesto da bi se spoštovali in delovali, si govorimo, da nismo dovolj dobri, vredni, lepi, pametni, pripravljene, sposobni ... S tem pa spodkopavamo svojo moč, srečo in uspeh. Če saboterju ne prisluhnemo, pričnemo zatirati sami sebe ali pa se v nas prebudi želja onemogočati druge.

Sklop štirih delavnic »Ženska sem« je namenjen ženskam, arhetipskemu pogledu nase. Prehajamo skozi štiri obdobja oz. področja v življenju, ki nam pomagajo razumeti svoje globine, sprejeti svetost ženskosti ter objeti žensko telo skupaj s ciklusi, po katerih mesečno plujemo.

Ženske v sebi nosimo neizmerno moč. Nosilke smo novega življenja, v rokah držimo plamenico srčnosti. V nas živijo spomini na svečenice v belem, na mogočne kraljice, na veličastne boginje, na ljubeče matere, na strastne žene, na divje bojevnice, na modrosti polne starke. Zato si podajmo roke in skupaj odplešimo veličasten ples ženskosti, da omamni cvet ljubezni v nas zopet zadehti. Svet nas potrebuje – potrebuje našo nežnost in milino, strast in odločnost, ljubezen in toplino, modrost in veličino.

Kratka vsebina:

1. Druženje »CVETOČA MLADENKA«

Posvetimo se začetnemu obdobju v življenju ženske. Sprejmemo lepoto ženskosti, veličastno odstremo tančice sveta ženskih ciklusov. Objamemo svetost maternice, vstopimo v čarobnost podarjanja novega življenja ter moč čutne spolnosti. Spregovorimo o izkušnjah, ki so nas oblikovale kot hčerke, dekleta in sestre.

2. Druženje »ČUTNA ŽENA IN LJUBEČA MATI«

Ljubeče se zazremo po prostranih poljanah partnerstva in materinstva. Predamo se moči srčne ženske povezanosti, odstremo lepoto svečane ustvarjalnosti – pogledamo, na katerih

področjih smo matere, kaj vse ustvarjamo, iz dneva v dan rojevamo. Spregovorimo o izkušnjah, ki so nas oblikovale kot ljubimke in matere.

3. Druženje »DIVJA ŽENSKA IN POSLOVNA BOGINJA«

Ženske ne glede na partnerstvo in materinstvo v sebi vedno ohranimo svojo samostojno bit, pridih divje neukročenosti, odločnega in jasnega nastopanja v družini in okolju. Podamo se v svet svojevrstne ženske poslovnosti, kjer uporabljamo svojo intuitivno moč, čut za lepoto in povezovalno energijo sodelovanja. Spregovorimo o izkušnjah mentorstva (babištva), v sebi prebudimo bojovnico (amazonko), ki iz življenja odmetava vloge, določene s strani okolice, da znova rodi samo sebe, si utre svojo lastno pot.

4. Druženje »MODRA STARKA«

V zadnjem obdobju življenja, ko se za žensko konča rodno obdobje, v ospredje stopi ljubeča svetost babice ter večna modrost starke. Ženska se posveti svojim notranjim globinam, na površje prinaša vizije, pomembne zanjo in celoten rod, postane mentorica svojim potomkam, varuhinja doma, odločna akterka v družbi, opravlja obrede, skrbi za rodovne korenine, je v globokem stiku z duhovnim svetom in svojo mistično močjo ...

Tri **zaporedna srečanja** z naslovom »**Ljubeča družina**« so namenjene globokemu arhetipskemu pogledu nase. V svojo notranjost in na svet okrog nas se zazremo skozi oči notranjega moškega, ženske in otroka. Kajti vsak posameznik, ne glede na spol, v sebi nosi čarobnost moških, ženskih in otroških energij. Je hkrati ponosen oče, ljubeča mati in srečen otrok. Le vsi deli, srčno povezani v celoto svete družine, medsebojno usklajeni in usmerjeni v isti cilj, človeku prinesejo radost in notranjo izpolnjenost, so gibalo napredka.

Na treh zaporednih srečanjih ustvarimo povezanost, ki ne pozna meja, ustvarimo kraj, kjer sta ljubezen, spoštovanje doma. Pripadnost, zavezništvo. Prihodnost zase in za vse ljudi, ki dobroto v srcu nosimo. Predvsem pa odstranimo vse, kar je čas, da gre ...

Kratka vsebina:

1. Druženje »NOTRANJI MOŠKI«

Poglobimo se v lastnosti in vrednote notranjega moškega. V sebi začutimo dostojanstvo in moč, čast in ponos, red in disciplino. Spoštljivo se poklonimo veličastnosti očeta, ki poskrbi za varnost ter materialno zavetje. Ki da oporo, žari v odločnosti. Posvetimo se pomembnim moškim v našem življenju (oče, dedek, brat, partner, sin ...) ter poiščemo vzporednice z njimi oz. razlike glede na našega notranjega moškega.

2. Druženje »NOTRANJA ŽENSKA«

Odstiramo tančice notranje ženske. V sebi začutimo nežnost, toplino, modrost in milino. Obdarimo se z ljubečo, a odločno materjo, ki napaja z brezmejno ljubeznijo, gorečno srčnostjo in divjo strastjo. Predamo se vizijam in ustvarjalnosti. Posvetimo se tudi pomembnim ženskam v našem življenju (mama, babica, sestra, partnerka, hči, prijateljica ...) ter poiščemo podobnosti z njimi oz. razlike glede na žensko naše notranjosti.

3. Druženje »NOTRANJI OTROK«

Potopimo se v magični svet notranjega otroka. Zaplešemo in zapojemo skupaj z brezskrbnim otrokom, ki z neusahljivo domišljijo ustvarja nov svet, je v ogrinjalo sreče odet. Ki radovedno raziskuje, navdihuje s sanjami, poboža vsako rožico, občuduje pikapolonico, si dovoli ustvarjati čudeže. Poglobimo se tudi v svoje otroštvo in mladost ter pogledamo, katere otroške rane so še vedno nezaceljene in kako vplivajo na naše trenutno zasebno ter poslovno življenje.

Izvajam tudi **enkratne delavnice** s temami, ki jih trenutno narekuje moja duša, kot npr. Odpuščam si, Čutim ..., Človek – gospodar svojega življenja, Zlata doba Atlantide, Moč hvaležnosti, Božja Mama, Moj srčni partner, Slovenija – mistična dežela srca, Zaščita z ljubeznijo, Sprejemam bogastvo, Srčna vez z mamó Zemljo, Moč resnice, Čarobno novo leto ... Delavnice »Sporočila duše« so namenjene razreševanju katerihkoli individualnih vprašanj posameznikov in nimajo vnaprej določene teme.

Vsi vidiki delavnic (kot npr. pogled nase preko čakler, obredov, različnih obdobij v življenju, notranje družine v smislu moškega, ženske in otroka, arhetipov ...) so samo različni načini soočanja z eno in isto dušo, eno in isto osebo – nami samimi. Namenjeni so lažjemu razumevanju in sprejemanju različnih vidikov in ravni našega obstoja v tem trenutku, tukaj in sedaj. Vse to določa našo osebnost, način delovanja – npr. četudi smo odrasla oseba ženskega spola, v sebi poleg miline, nežnosti, topline, skrbnosti, strasti ... združujemo tudi moške kvalitete v smislu odločnosti, reda, discipline, dostojanstva, časti ... ter čarobnost otroškosti v smislu igrivosti, lahkotnosti, čudežnosti, radosti ...

Je v primeru, ko izvajate npr. sklop osmih delavnic, smiselno hoditi na vse? Kaj, če zaradi službenih obveznosti ali drugih nepredvidenih dogodkov ne moremo priti?

Kako pa je bilo, ko ste obiskovali osnovno ali srednjo šolo? Ste kar preskakovali razrede in obiskovali prvi razred, nato četrtega in v sedmem zopet za kratek čas sedli v šolsko klop? Enako je v primeru delavnic – če hočemo zares nekaj narediti na sebi, potem si je potrebo vzeti čas, vztrajati in iti skozi celoten sklop. Z vsako delavnico gremo globlje, skupina se povezuje, tematika se navezuje druga na drugo. Izkušnje so pokazale, da največkrat ne moremo priti ravno na tisto delavnico, kjer imamo v življenju največ težav in ustvarimo celo »dramo«, da se izognemo soočenju s sabo. Če resnično ne moremo, imamo še vedno možnost priti na individualno svetovanje in predelati enako tematiko.

Menda vas zadnje čase spremlja šamanski boben?

Ja, prav poklical me je. Glasba je že od pradavnin sestavni del ritualov in obredov, nepogrešljiv del našega vsakdana. Med pripomočki za ustvarjanje svetega zvoka pa ima šamanski boben posebno mesto in velja za enega najstarejših instrumentov. Uporabljala so ga starodavna ljudstva vseh kontinentov, saj nas ponese v čas bivanja v maternici ter nas poveže s srčnim utripom matere in ljubečo energijo izvora. Šamanski boben s svojim globokim glasom in hitrim ritmom prodre v naš fizični, čustveni, mentalni in duhovni nivo, pomaga nam, da se sprostimo in povežemo s tistimi deli sebe, ki smo jih spregledali ali utišali, da zopet začutimo harmonijo. Ker oddaja theta valove, zaide globoko v našo podzavest, zato lahko med bobnanjem privrejo na površje pozabljeni spomini, občutki preteklosti ali pa se nam osvetli vizija prihodnosti. Boben nas podpre, da ponovno začutimo svoje telo in njegove potrebe, potisne nas v delovanje, da uresničimo zastavljene cilje. Pomaga nam, da se povežemo z veličino svoje duše in energijo mame zemlje ter poženemo globoke korenine.

Zadnje čase izvajam skupinska zvočna razvajanja in individualne terapije s šamanskim bobnom. Na začetku izvedem kratek pogovor, katerega namen je izoblikovanje namere – kaj je tisto, kar bi radi razrešili, sprejeli, poglobili ... Nato zaprete oči, globoko dihate, se v polnosti prepustite mogočnim zvokom bobna. Lahko ležite, sedite, stojite, plešete, požete, se vrtite v krogu, kričite, ploskate, jokate, se smejete – karkoli, le da sledite sporočilom svoje duše.

Komu so namenjeni obredi polne lune?

Ženskam. Namen obredov polne lune je, da v sebi prebudimo žensko moč, čutnost ljubezni ter medsebojne povezanosti. Da podelimo svoje izkušnje ter druga drugo podpremo pri vračanju v svetost ženskosti ter s pomočjo meditacije, pogovora, glasbe in tišine začutimo lepoto svojega obstoja.

Ljudje namreč od nekdaj izvajamo obrede, saj le-ti v dogodke vsakdanjika (rojstvo otroka, poroka, smrt, nastop polne lune ali najdaljše noči, pričetek novega letnega časa ...) vnesejo duhovni vidik. Pričarajo nam vzdušje svetosti in hvaležnosti, medsebojne povezanosti in radosti.

Naši predniki so srčno častili luno, ki iz nas izvablja poezijo, povzroča morsko plimo in oseko. Luninim ciklom mnoge živalske vrste prilagajajo svojo rast in selitve, kmetje in vrtnarji si s poznavanjem luninega ritma pomagajo pri sajenju, obrezovanju ter gojenju rastlin. V svetovnih religijah s pomočjo lune določajo verske praznike – krščanska velika noč se praznuje v nedeljo po prvi polni luni po pomladanskem enakonočju. Ramadan je določen z luno, enako tudi židovski pasha ali Budov rojstni dan.

V ljudeh polna luna prebuja globoka čustva, odstre tančice vzporednih svetov, pomaga prizemljiti naše vizije. Ženske smo nekdaj imele svoje mesečne cikle usklajene z luno – ob prazni luni je bil čas čiščenja, praznjenja maternice z mesečnim krvavenjem in odstranjevanja vsega, kar se je odvečnega nabralo v naših dušah; ob polni luni je nastopila ovulacija, magični

kreativni čas za spočetje novih projektov, idej, otrok ... Zato si dovolimo spet začutiti moč polne lune in praznovati razcvet svoje ženstvenosti.

Kje začeti?

Pri sebi, najprej pri tem, kaj smo si v tem življenju izbrali za poslanstvo, nato pri starših in prednikih, odnosih v primarni družini. Ker si vedno izberemo takšne starše, ki nam omogočajo čim hitrejšo rast, da kot duše največ naredimo. Običajno, dokler se ne zavedamo, katere vzorce smo dobili po očetovi in maminini liniji, ne sprejmemo tako lepih kot težkih trenutkov svojega otroštva, ne morem zares zaživeti sebe.

Če imamo otroke ali vnuke, se ozrimo proti njim, saj nam mojstrsko odslikavajo naše vzorce davnin.

Kaj pa, če pride na površje »boleča« zgodba?

Bodimo pogumni, odprti in jo sprejmimo, posijmo nanjo z božjo milostjo, z vso ljubeznijo, ki jo premoremo. In ji dovolimo, da odide. In se ves čas zavedajmo, da *»tisti, ki ne naredijo nobenih napak, naredijo največjo napako od vseh – ne poskusijo nič novega«*, kot je zapisal Anthony De Mello v Minuti nesmisla.

Na delavnicah in svetovanjih se ukvarjamo z vsemi možnimi travmami, bolečimi izkušnjami. Nič nam ni neznano: od incestov do zlorab, ropov, umorov, ustrahovanj, vojn, sodelovanj v obredih »teme«, žrtvovanj ljudi, prometnih nesreč, samomorov, revščine, splavov, norosti, spominov na mučenja ... pa do vojn zvezd, vesoljnih bitk in še česa. Za vse se najde rešitev, če si le dovolimo čutiti, izjokati, vrniti energijo na svoje mesto, včasih tudi vpiti in fizično stresti zastalo energijo iz sebe. Pri tem se je pomembno zavedati, da se le sami lahko odrešimo – nikoli ni nikogar bilo in nikoli ne bo, ki bi nas lahko npr. s svojim trpljenjem na križu odrešil naših »grehov«, vsega, česar se danes sramujemo oz. obžalujemo.

Ne gre za kazen, obsojanje, obtoževanje, krivdo, sram. Gre za izkušnje, preko katerih se učimo, za rast, razvoj ... Karkoli je kdo naredil, je naredil. Če je v preteklosti nekomu vzel življenje, mu ga je. Tega dejstva ni mogoče spremeniti, še manj ubežati pred njim. Dejanje lahko le sprejmemo in se vprašamo, kaj smo se naučili iz slednjega. Kako lahko danes v podobni situaciji ravnamo drugače, kakšni občutki so nas sploh privedli do dogodka. Rešitev je v tem, da začutimo globoko obžalovanje in na energetskem nivoju vrnemo odvzeto energijo. Življenje je vedno pravično in velika verjetnost je, da bomo dušo, ki smo jo nekoč prizadeli, še kdaj srečali. Morda bomo tokrat tej osebi mama ali oče in ji bomo dali življenje. Morda ji bomo po naključju rešili življenje v prometni nesreči ali pa ji kot sodelavec pomagali pri zapletenem projektu. Vesolje je neizmerno iznajdljivo in polno presenečenj.

Nikdar ne bom pozabila hvaležne mame, ki mi je po eni izmed delavnic s solzami v očeh dejala, kako močno si je oddahnila. Ker je imela v odnosu do hčerke ves čas nelagoden občutek, ni se je upala sproščeno objemati, negovati ... Ko smo na delavnici ozavestili, da jo je v enem izmed preteklih življenj zlorabljala, se je energija med njima hipoma spremenila. Sedaj jo ljubkuje, ji daje vso ljubezen, ki jo prej ni upala izraziti.

Podobno je tudi, ko smo v vlogi »žrtve«, ko se je potrebno soočiti s tem, da nas je nekdo oropal, posilil, nam vzel življenje, nas zavedel z iluzijami ali lažnimi obljubami ... Kar nam je bilo storjeno, odvzeto, je bilo. Pomembno je, da se vrnemo v trenutek dogajanja, si dovolimo občutiti jezo na storilca, željo po maščevanju, izpustimo občutke prizadetosti, strahu, nemoči, ponižanosti, fizično bolečino ... da na energetskem nivoju sprejmemo odvzeto energijo ter zopet svobodno zaživimo.

Ali se dogajajo tudi lepe stvari?

O, ja. Začutimo srečo, veličino svoje duše. Se nežno objamemo, s ponosom pokličemo svoje ime. Končno najdemo službo, srčnega partnerja. Zanosimo, napišemo knjigo, posadimo drevo, stopimo na svojo poslovno pot ... To je smisel, končni cilj vsega. Duhovnost ni sama sebi namen – cilj je, da si izboljšamo življenje, da raj doživljamo vsak trenutek posebej, tu, v tem času in prostoru. Da z visoko dvignjeno glavo radostno stopamo po Zemlji, da se zavedamo svojega pomena, da ljubimo in smo ljubljeni.

Na delavnicah in svetovanjih doživljamo tudi nadvse lepe in čarobne stvari. Srečamo se s svojimi vodniki, mojstri, začutimo varnost in zaščito angelov, prisotnost vil, samorogov, damo krila svoji ustvarjalnosti, dobimo navdih, pridejo spomini na veličastna življenja, objamemo modrost, ljubeče in pomembne prednike, začutimo moč zdravljenja ...

Je pa res, da imamo velikokrat opravka s težkimi zgodbami – ker je tam ujeta naša energija, ker nas slednje ovirajo pri hoji po poti srca. Slednje je podobno, kot na drugih področjih življenja – najprej moramo pospraviti staro šaro, da zasijemo v vsem razkošju lepote.

Kaj, če tega, kar pride na površje, preprosto ne moremo sprejeti, ne verjamemo, da ste nam povedali resnico?

Dovolite življenju, da vam bo samo prineslo odgovore. Običajno ljudje, ki se upirajo resnici, slej ko prej dobijo potrditev, da je slednje res njihova zgodba. Samo bodite odprti, prosite svoje vodstvo za pomoč, opazujte znake, ki vam jih pošilja vesolje. In se zavedajte, da resnica nikoli ne boli – resnica osvobaja, prinaša odrešitev, dela čudeže. Bolijo laži, boli beg od soočenja z dogodki preteklosti, boli zatiskanje oči ...

Neštetokrat boleče dogodke potisnemo globoko v podzavest in potem ne moremo verjeti, da se slednjega ne spomnimo. Pogosto kdo npr. reče: »Pa to ne more biti res. Saj sem bil(a) star(a) deset let in bi se moral(a) spominjati.« Potem pa sčasoma pridejo posamezni utrinki, drobci spominov, preroške sanje ... in vse se postavi na svoje mesto. Včasih kdo rabi več mesecev, tudi let ali celo življenj, da lahko predela stvari, da se v polnosti sooči z občutki jeze, strahu, sramu, krivde, ponižanosti ...

Velikokrat je razlog tudi v tem, da ne želimo prevzeti odgovornosti za svoja dejanja, za svoje izbire. Lažje je »ubiti« tistega, ki nam je prinesel sporočilo, kot pa sami sebi priznati, da v naših življenjih ni vse svetniško in idealno.

Ali pa se nam zdi resnica o tem, česa vse smo sposobni, kdo vse smo na energetskih nivojih in kaj je čas, da zaživimo tudi v materialnem svetu, preveč čarobna. Pogosto kdo le zamahne z roko in vzvišeno reče: »To so iluzije.« A življenje nam vendarle vsak dan znova pokaže naš »pravi« obraz. Samo poglejmo se v ogledalo, zazrimo se sami sebi globoko v oči in tam bomo videli vse ...

Kako ravnati, če se nam po svetovanju ali delavnicah »preveč« dogaja – imamo močne uvide, fizične reakcije, ne moremo spati, v službi ali šoli težko sledimo dogajanju ...? Kakšne so možne reakcije po delavnicah?

Ko enkrat odpremo Pandorino skrinjico, še zlasti na začetku poti, pride močan val reakcij, novih spoznanj. Duša bi včasih rada hipoma nadoknadila leta ali stoletja »zimskega spanja«, utišanosti. Zato ji dovolimo, da spregovori, da se proces sam od sebe odvije do konca.

Lahko smo nekaj dni veliko bolj čustveni, gre nam na jok ali se nenadzorovano smejemo, imamo glavobole, vrtoglavice, smo žejni, utrujeni, jezni ali pa srečni do nebes ... Lahko imamo občutek, kot da lebdimo v nekem svojem svetu, drugače dojemamo čas in se težje vklopimo v okolico. Lahko imamo polno glavo misli, filmov, brni nam v ušesih. Pri ženskah se zna pojaviti tudi kratkotrajna sprememba v menstruaciji (lahko je močnejša, nastopi prej ali kasneje kot običajno). Slednje je še zlasti opazno, ko čistimo splave, posilstva, težke porode ...

Po vsakem procesu pijmo čim več vode, pojdimo na daljši sprehod v naravo, globoko se nadihajmo svežega zraka. Privoščimo si dolg spanec, pripravimo si kopel z morsko soljo in jedilno sodo, pojdimo na masažo ali v savno. Prepustimo se veličastnim zvokom glasbe, v svoje življenje povabimo kristale in minerale, pomagajmo si z Bachovimi cvetnimi esencami. Svoje vodstvo lahko zaprosimo za počasnejši tempo, premor, počitek. Razvajajmo se, se objemimo in si povejmo, da se imamo radi. Bodimo nežni in razumevajoči do sebe in se vsaj kakšen dan ali dva posvetimo predvsem sebi.

Zlasti dovolimo procesu, da steče, da se sam po sebi odvije do konca. Tudi če zbolimo za gripo, ne pričakujemo, da bomo že čez eno uro ozdraveli. Že pregovorno velja, da moramo vsaj teden dni počivati, piti čaj, pa uživati med in limone. Podobno je tudi z delavnicami in svetovanji –

dajmo času čas, duši priložnost, da opravi svoje. Za službo, partnerje, otroke, hišne ljubljence, prijatelje ... vedno najdemo čas, kaj pa zase? Ali nismo mi sami najpomembnejša oseba v našem življenju? Zato že vnaprej predvidimo obdobje, ki bo namenjeno ukvarjanju z nami samimi. Karkoli se nam dogaja, se sčasoma umiri, intenzivnost popusti in prinese spremembo v dogodke vsakdanjosti. Ko pričnemo delati na sebi, je enako, kot če se lotimo renoviranja ali generalnega čiščenja stanovanja. Na začetku je vse videti še bolj umazano, razmetano, a dlje, ko pospravljamo in prenavljamo, lepše je, bolj se sveti, več svežine in topline začutimo v svojem domu.

Kako lahko pospešimo dogajanje?

Hitimo počasi, saj se običajno vse odvija s takšnim tempom, kot je za nas najbolj primerno. Se pa vedno lahko več pogovarjamo s svojimi vodniki, bitji svetlobe in jih prosimo za navodila, usmeritve. Vprašajmo se, kako se lahko čim bolj pripravimo na delavnice in svetovanja, zadajmo si cilje in jasne namere. Več pripravljenosti kot pokažemo za delovanje, bolj nam veselje pri tem pomaga ali kot bi dejal Alkimist: *»Če si nečesa res želiš, stremi vse Stvarstvo k temu, da se ti sanje uresničijo.«*

Ne nazadnje so vsi zapisi v nas in vsak se lahko kadarkoli in kjerkoli pogovarja s svojo dušo (med vožnjo v službo, na sedežni v domači dnevni sobi ali na sprehodu bo bližnjih stezicah).

Kaj pa, če smo na delavnici samo opazovalci, nismo aktivno vključeni v igro vlog?

Na delavnicah skorajda brez izjem aktivno delam z vsakim udeležencem. A tudi če samo sedimo in opazujemo dogajanje, se nas dotakne. V vsaki zgodbi, ki pride na površje, je tudi kanček nas samih, lahko se najdemo v njej, se iz nje nečesa naučimo, se premaknemo v življenju naprej. Če smo v aktivni vlogi, potem še toliko bolje – ker poglobljamo svoje zaznave, jasnočutne sposobnosti, razvijamo intuicijo, širimo svoje miselne potenciale, spoznavamo ljudi ... Vsaka izkušnja je dobrodošla, je blagoslov.

Včasih je kdo presenečen, ko igra »težko« vlogo npr. morilca ali posiljevalca ali tatu, kakšno razumevanje o dogajanju v družbi naenkrat dobi, kako začuti otopelost ljudi, bolečino, ki se prenaša iz roda v rod, nemoč ... Velikokrat šele tako zares razumemo osebo, ki nas je v preteklosti ranila, prizadela, celo vzela življenje in jo lažje spustimo iz svojega življenja.

Pri tem poudarjam, da je vsaka vloga samo vloga. Če nekdo igra tatu, še ne pomeni, da je kdaj v življenju dejansko kradel. Lahko pa iz izkušenj rečem, da nikoli nismo izbrani oz. se sami ne javimo za določeno vlogo naključno. Da nam prav vsaka vloga prinese nova spoznanja, razumevanje sebe ali oseb, ki so nam blizu.

Včasih ima kdo po končanem igranju vloge občutek, da je v njem ostala bolečina oz. mu ni prijetno. Slednje pomeni, da se je potrebno zazreti v vlogo, ki ste jo igrali, kako ste sami

povezani z njo. Npr. igrate vlogo pijanega moškega in po zaključku vam je še vedno slabo. Vprašajte se, kakšne spomine oz. občutke vam je ta vloga prebudila – morda je dedek rad pregloboko pogledal v kozarec in v sebi še vedno nosite strah pred njim, neprijetne spomine na njegov vonj, majavo hojo, grobe besede. Morda ste v katerem izmed preteklih življenj delali v zakotni krčmi in imeli opravka s pijanimi moškimi ali ženskami. Morda ste kdaj sami radi popili kakšen kozarček preveč. V vsakem primeru dovolite duši, da se reši okov preteklosti in sprejmite blagoslov, ki vam ga je igra vloge prinesla.

Kako je z zaupanjem na delavnicah?

Eno najpomembnejših pravil na delavnicah in svetovanjih je zaupanje. Namen vsake delavnice je, da ustvarimo sveti prostor, v katerem se vsak počuti varnega, ljubeče sprejetega, da se lahko čim bolj nežno sooči s še tako bolečimi občutki. Pomembno je, da smo spoštljivi do vsakogar, da ga poskušamo razumeti, mu pomagati.

Posameznik je zavezan v polnosti spoštovati zasebnost ostalih udeležencev delavnic – lahko govorimo o izkušnjah na delavnicah, o spoznanjih, delimo z drugimi svoje občutke ... vendar brez uporabe imen in priimkov udeležencev ter brez kakršnegakoli posmeha, prezira, obsojanja itd. Bodimo sočutni in ljubeči.

Snemanje in fotografiranje delavnic oz. svetovanj je dovoljeno samo ob privolitvi vseh udeležencev.

Kako je z odgovornostjo glede uvidov, spoznanj na delavnicah?

Udeležba na delavnicah oz. svetovanjih je samovoljna in v skladu s prostovoljno odločitvijo posameznika. Vsak posameznik sam nosi polno odgovornost za to, kaj bo naredil v povezavi z občutki, spoznanji in uvidi na delavnicah oz. svetovanjih, za ravnanje z njimi in nadaljnje odločitve v življenju. Vsekakor priporočam, da naj, preden gremo v akcijo, preteče vsaj toliko časa, da se energije umirijo, da lahko trezno razmišljamo, vidimo širšo sliko dogajanja ...

Če smo na nekoga jezni in bi radi vpili, pojdimo v gozd in tam kričimo. Ali pa se odpravimo v gore ali teč in se najprej globoko izdihajmo. Ali pa napišimo pismo, v katerem izrazimo vsa svoja čustva besa, sovraštva, razočaranja ... in ga potem transformirajmo z ognjem. Vedno, ampak vedno, ravnajmo preudarno in spoštljivo.

Vsakič znova se vprašajmo, kaj se iz dane situacije lahko naučimo, kako lahko sedaj spremenimo svoje življenje na bolje. Če npr. ugotovimo, da smo v kar nekaj preteklih življenjih bili mama sedanjemu partnerju, pogledjmo, kako se to odraža v trenutnem odnosu; morda smo zadržani v spolnosti, preveč materinsko skrbimo za svojega partnerja in ga še vedno

dojemamo kot majhnega otroka, imamo občutek, da ga moramo finančno vzdrževati ter nadzorovati njegova dejanja ... – in potem te informacije uporabimo za izboljšanje partnerskega odnosa. Vsako spoznanje uporabimo za nekaj dobrega, za spremembo življenja na bolje.

Ob tem želim še posebej poudariti, da svetovanje in vse metode, izvajane na srečanjih, nimajo za namen, da bi nadomestile pomoč in usluge s strani medicine, psihološko ali drugo svetovanje s strani zdravnika, psihiatra ali svetovalca z licenco. Namen srečanj tudi ni, da bi diagnosticirali ali nadomestili medicinska, psihološka ali svetovalna zdravljenja ali terapije.

Zakaj se ukvarjati s preteklimi življenji? Ali ni to samo beg iz trenutne realnosti, način, da ne živimo »tukaj in sedaj«?

Včasih me kdo vpraša, kaj sploh je »preteklo življenje«. Kot že večkrat omenjeno, je duša od trenutka stvarjenja dalje večna. Z namenom rasti, napredovanja, nabiranja vedno novih izkušenj, prehaja iz enega življenja v drugo. Posamezno življenje, ki smo ga živeli bodisi v fizičnem telesu na Zemlji bodisi na katerem drugem planetu ali osončju v materialni ali zgolj energetski podobi, imenujemo »preteklo življenje«. Tudi to življenje, ki ga živimo sedaj (od spočetja do smrti), bo v prihodnosti le eno v nizu preteklih življenj.

Z vidika duše čas ni pomemben. Lahko se je nekaj zgodilo pred petimi minutami ali pa pred 5.000 leti, a ima enak učinek, enak čustveni naboj. Še vedno vpliva na naše trenutno življenje. Npr. pred 200 leti smo kot ženska živeli razkošno življenje, polno radosti in družinske sreče. Potem pa nas je v cvetu mladosti med sprehodom po gozdu ropar okradel in na koncu vzel življenje. V tem življenju smo lahko moški, živimo na povsem drugem koncu sveta, pa nas je vseeno strah nasilja, bojimo se sami iti na sprehod, zavračamo bogastvo in srečno življenje, ker nas podzavestno preganja občutek, da se bo nekaj hudega zgodilo. Rešitev je v tem, da se soočimo z občutki, ki smo jih doživeli v času ropa in umora, energijo pošljemo v svetlobo, pogledamo storilcu v oči, predelamo strah, jezo in druga čustva, morebitno prisego, da nikdar več ne bomo bogati ... S tem si povrnemo moč, si damo dovoljenje za kvalitetnejše življenje, dobimo nazaj »ujeto« energijo, smo veliko bolj prisotni v trenutnem življenju, kot smo bili doslej.

Smisel ukvarjanja s preteklimi življenji je v tem, da v polnosti razumemo izbiro svojega sedanjega poslanstva, staršev, kraja rojstva, imena, poklica, partnerja, otrok, da si s tem pomagamo pri sproščanju zastale energije, občutkov krivde, strahu, sramu, da najdemo vzroke za različne bolezenske težave itd. Namen je, da se osvobodimo blokad, ki nas ovirajo pri tem, da bi se imeli radi, da bi v tem času in prostoru zaživel srečno in bogato življenje na vseh nivojih obstoja.

Katera življenja v danem trenutku pridejo na površje, je odvisno od obravnavane teme oz. vprašanja. Če bi radi razrešili trenutne finančne težave, potem na površje pridejo tista pretekla

življenja, ki odločilno vplivajo na naš trenutni odnos do denarja oz. premoženja. Duša se sama odloči, katere spomine bo prinesla na površje.

Zakaj na delavnicah večkrat predelujemo eno in isto zgodbo (npr. odnos s svojo mamo)?

So ljudje, ki jim vedno znova pride na površje npr. nerazrešen odnos s svojo mamo, pa naj obravnavamo spolnost ali pa modrost, lastno moč, denar, karkoli že. Pa vendar zgodba ni enaka, saj gremo vedno globlje, vedno bolj razrešujemo odnos, vedno več občutkov in spominov pride na površje, vedno večjo in bolj izostreno sliko dobivamo ... Kot bi se vzpenjali po spirali, kjer na določenem odseku vedno znova naletimo na enako temo. Največkrat je razlog v tem, da si je oseba v tem življenju zadala za nalogo, da bo razrešila odnos s svojo mamo oz. njenimi predniki, se iz tega veliko naučila, močno zrastle. Mama je v tem primeru naš največji učitelj. Spet pri drugih udeležencih je lahko zgodba vedno drugačna. Ni pravila, zato zopet poudarjam, da je vsak človek svet zase, je unikat.

Včasih kdo potoži, da pri nekemu obravnavamo pretežno lepe stvari, pri njem pa prihaja na površje samo nasilje, pa splavi, pa umori, pa ... Na slednje ne moremo vplivati – duša sama pove, s čim se trenutno želi ukvarjati, kaj je zanjo pomembno. So osebe, pri katerih se nekaj časa soočamo s samimi veličastnimi dogodki, potem pa v trenutku, ko je človek pripravljen, pričnejo prihajati temačni spomini. Ali obratno. Ljudje smo tudi različno obremenjeni z bremenami prednikov, pa svojimi dejanji preteklosti. Nekateri imajo toliko bremen, da komajda še živijo, spet pri drugih zaznamo lahkotno energijo, polno nežne čistosti in božje milosti. Zato ne iščimo primerjav z drugimi – raje objemimo svoje srce, svoje spomine in se čim bolj posvetimo samim sebi.

Zakaj nam rečete, da npr. znamo igrati klavir, mi pa tega nočemo oz. nam je doslej večina ljudi dala vedeti, da nimamo posluha?

Eno je resnica o nas, drugo so naša prepričanja, ki smo jih o sebi ustvarili glede na mnenja naših staršev, učiteljev, prijateljev in drugih ljudi iz okolice ter dogodkov preteklosti.

V sebi smo npr. lahko prepričani, da se ne bojimo psov, dejansko pa nas je slednjih neizmerno strah. Ampak psi reagirajo na naš strah in nas vedno znova napadejo s hrupnim laježem, mi pa podzavestno otrpnemo in skorajda prenehamo dihati, pa slednjega sami pri sebi sploh ne opazimo. Duša vse to ve in na delavnicah ter svetovanjih se ukvarjamo s čisto resnico in ne s tem, kaj si mi mislimo. Zato bom v tem primeru povedala, da vas je strah psov, in če boste želeli, bomo šli do najglobljih vzrokov za nastanek strahu ter izvedli razrešitev le-teh.

Enako je z igranjem klavirja. Navzven se nam morda zdi, da ne želimo igrati klavirja, globoko v svojem srcu pa ga neizmerno ljubimo in komaj čakamo na primeren trenutek, da sedemo zanj ter strastno zaigramo Bachov menuet.

S partnerjem sva se že pred leti ločila, vi pa pravite, da sva še vedno povezana. Kako to?

Eno je fizična realnost, drugo pa so energetske povezave, ki so v resnici pomembnejše. Lahko se odselimo od partnerja, podpišemo ločitvene papirje, razdelimo premoženje, a gledano z energetskega vidika smo še vedno v odnosu. Čustva jeze, razočaranja, občutki nevrednosti, nespoštovanja ... nas še vedno bremenijo. Še vedno se podzavestno jezimo nanj ali pa ga kljub vsemu neizmerno ljubimo, le da si slednjega ne upamo priznati. In potem nam v novem odnosu ne steče, ker smo energetsko še zmeraj poročeni s svojim nekdanjim partnerjem. Najprej je potrebno razčistiti za nazaj, potem lahko naredimo nov korak, zares zaživimo v novem odnosu.

Zakaj nas včasih spodbujate, naj začutimo in pokažemo jezo ter druga »negativna« čustva? Ali je to sploh duhovno?

Negativnih čustev ni. Čustvo je čustvo in mi smo tisti, ki slednjemu damo naboj. Če smo jezni, smo jezni. Potem si to priznajmo, jezo spustimo na plano in s tem naredimo prostor ljubezni, nežnosti, milini. Enako je s strahom, zavistjo, besom, ljubosumjem ... Če je to v nas, je v nas. Duhovnost je življenje in v življenju se ne cedita samo med in mleko. Včasih je potrebna tudi jeza, povzdignjen glas, zaušnica komu, ki si jo je pošteno zaslužil.

Biti v sebi do skrajnosti jezni, na površju pa se smehljati in lagati, kako dobro se počutimo – to ni duhovno. Ker nismo pristni, ker nismo v integriteti s sabo.

Kako naj odpustimo ljudem, ki so nas prizadeli, npr. mami, ki nas je v otroštvu pretepala?

Koncept odpuščanja običajno napačno razumemo. Beseda »odpustiti« je sestavljena iz besed »od«, »pusti«, »iti« ali povedano drugače: »pusti, da gre od tebe stran«.

Mami ne moremo odpustiti, če je bila nasilna do nas. S tem se bo enkrat morala soočiti sama. To je njena zgodba, sama bo morala predelati občutke krivde, sramu, jeze nase ... Mi lahko odpustimo le sebi – ker smo si izbrali takšno mamo. Pri tem nam običajno pomaga razumevanje, kaj smo s tem kot duša želeli dojeti. In pa pomembno je, da se soočimo, kako smo se med pretepanjem počutili, npr. nemočni, ponižani, nevredni, da živimo, nesprejeti,

jezni, prestrašeni ... Da dovolimo vsej paleti občutkov, da pride na površje, da nas kot slap mrzle vode oblije, nato pa dokončno odide. Če smo ob tem morda izrekli še prisego v smislu, da raje umremo, kot da smo še kdaj tepeni, je čas, da se soočimo in prekinemo tudi s tem. Tako dobimo nazaj svojo moč in ustavimo energetska vračanje v preteklost, v dogodke, ki so minili. Če tega ne naredimo, se pogosto vrtimo v začaranem krogu uboge »žrtve«, vedno znova premlevamo eno in isto zgodbo, mammo obsojamo za vse težave tega sveta, se jezimo na Boga, ker »nam je dal takšne starše« itd. Raje ozavestimo, predelajmo in dokončno zaključimo.

Zakaj se med delavnicami spremeni temperatura v prostoru in kako je z dojetjem časa?

Med delavnicami smo deležni številnih blagoslovov božje milosti in mogočne podpore nebeške Mame in Očeta, vodnikov, mojstrov, angelov, vil, samorogov in drugih bitij svetlobe. Neštetokrat se zgodi, da se temperatura v prostoru dvigne za nekaj stopinj ali pa imamo občutek neverjetnega mraza, še zlasti, ko čistimo energije smrti, nasilja itd. V obeh primerih je slednje znak močnega zdravljenja, navzočnosti Ljubezni, globoke celične preobrazbe.

Pogosto se spremeni tudi dojetje časa – kot da energetska preidemo onkraj časa in prostora in imamo občutek, da čas teče hitreje ali počasneje. Nemalokrat kdo iz skupine začudeno pogleda na uro in ne more verjeti, da smo že toliko časa skupaj ali pa da je preteklo komaj nekaj minut od začetka dogajanja ...

Kako si še lahko pomagamo, da vzpostavimo stik s svojo dušo?

Načinov in metod za ljubeč stik s sabo, s svojo ljubezni polno dušo, je nešteto.

S pomočjo *dišečih palčk* se lahko podamo v čutni svet dišav. Aromatične dišeče palčke so odličen način, da se umaknemo iz vsakdana in se povežemo s samim seboj, z lepoto svoje duše. Z njimi lahko energijsko očistimo prostor, vanj vnesemo ljubezen matere narave, se prepustimo razkošju božanskosti, se priklonimo bitjem svetlobe in ljubezni.

Kot pomočnike pri stopanju po poti srca lahko izberemo najrazličnejši *zdravilne kamne (kristale in minerale)*. Kristali so učinkoviti prijatelji, s katerimi je mogoče spodbuditi našo duhovno in fizično veličino. So potomci poroke med nebom in zemljo, srčno darilo matere narave. Namenjeni so krepitvi moči svetlobe in ljubezni. Povezujemo jih s starodavno modrostjo ter nebeškimi skrivnostmi in magičnostjo. So osupljivo lepi ter zdravilni.

Rastline, ki rastejo v neokrnjeni naravi, nam lahko pomagajo vzpostaviti notranje ravnovesje, jasnost misli, duševni mir, življenjsko moč in telesno zdravje. V *Bachovih cvetnih esencah* je energija rastlin preko njihovih cvetov prenesena v kapljice, ki na energijskem nivoju pozitivno vplivajo na naše misli, čustva in dejanja. Cilj Bachove cvetne terapije je, da ponovno vzpostavimo povezavo z dušo, da v sebi aktiviramo fizično in duhovno samozdravilno moč.

Bachove esence delujejo nežno, brez stranskih učinkov in tako, da vsakogar podprejo tam, kjer njihovo pomoč najbolj potrebuje. Lahko jih uporabljajo tudi otroci in nosečnice, pa tudi rože in hišni ljubljenci jih bodo veseli.

Več informacij najdene na spletni strani <http://www.milenamatko.com/>, zavihek »Knjiga, priročnik, ostala ponudba«.

Pri kom ste se učili; od kod izkušnje?

Največ me je naučilo življenje samo in še vedno me uči – vsak dan znova, četudi sem ogromno doživela že v najzgodnejšem otroštvu. Veliko modrosti, ki jih danes delim z vami, sem prinesla iz preteklih življenj. V tem življenju mi je največ radosti prineslo pisanje in glasen pogovor s svojo dušo. Več let zaporedoma so mi vodniki in mojstri odstirali tančice starodavnih modrosti in še vedno jih. Rada berem, rada sprašujem. Nikoli se nisem zadovoljila z odgovori in spoznanji drugih. Želela sem sama priti do odgovorov, resnice, »do rdečice čez eno in drugo lice«, kot bi dejal naš Pavček ne glede na to, koliko časa in energije sem porabila za to. Iz lastnih izkušenj poznam bolečino tega sveta, zato razumem, zato lahko pomagam.

Vrata v svet duhovnosti mi je odprl Foster Perry, kateremu sem neizmerno hvaležna za vsako besedo, ki jo je izrekel. Kasneje sem obiskovala najrazličnejše delavnice in seminarje, preizkusila takšne in drugačne tehnike: rejki, hojo po žerjavici, potenje v indijanski savni, celično zdravljenje, šamanska popotovanja, zvočno alkimijo, božansko geometrijo, pogled nase preko arhetipov, čaker, duhovnih potovanj. Angelski pogovori, sporočila vil, joga, tolčenje po afriških bobnih in ples ob zvenu arabskih glasov. Theta healing, mavrični otroci, Reference point therapy, ponovna povezava, Bachove esence, postavitve družine in še kaj bi se našlo. Hvaležna sem vsakemu učitelju, ki je vstopil v moje življenje, vsaka delavnica mi je prinesla novo osnovo za ljubezen do sebe. A največjo zahvalo izrekam svoji duši, čarobnemu biseru Srca ter nebeški Mami in Očetu.

Ali vidite avro? Kako pridete do zapisov duše?

Ne, ne vidim avre. Moje zaznave so bolj jasnočutne oz. jasnovedne. Preprosto vem, začutim, kaj se v človeku dogaja – vse se zgodi istočasno: vidim slike, slišim zvoke, dobim misli, čutim v telesu ... Kot bi se naenkrat znašla sredi filma, ki se odvija v času in prostoru, ki je pomemben za posamezno osebo oz. razjasnitev dogodka.

Izdali ste knjigo kratkih zgodb – ali lahko kaj več poveste o njej?

V knjigi z naslovom »Po poti mojega Srca« sem zbrala 313 energetsko močnih zgodb za 6 dni v tednu, skozi vse leto in dodala nekaj čarobnih fotografij narave. Tematsko je knjiga razdeljena na štiri letne čase in tako ponazarja moje zorenje skozi čas. Poseben je tudi jezik oz. slog pisanja, saj gre za neke vrste prozno liriko, v kateri slovenščina dobi svoj čutni zven, utripa v ritmu Srca. Zgodbe so zapisane, kot jih je narekovalo moje srce in zdravijo, dramijo, nežno božajo, spet drugič odprejo rano, davno že pozabljeno, modrujejo.

Vzemite jo v roke, zastavite si vprašanje in jo naključno odprite – tam vas čaka odgovor, mili šepet duše.

Zakaj se eni pričnemo ukvarjati z duhovnostjo, drugi pa ne?

Zakaj pa eni imajo tri doktorate, drugi pa še osnovne šole ne dokončajo? Gre za osebno odločitev posameznika, za izbiro njegove duše, za poslanstvo, ki ga želi opraviti. Eni smo bolj radovedni in aktivni – vse bi radi razumeli, občutili, hitro napredovali ... Spet eni raje vidijo, da drugi razmišljajo namesto njih, da nič ne čutijo in na koncu umrejo, ne da bi sploh kdaj živeli ...

Po staroegipčanski razdelitvi, ki jo je zapisala Elisabeth Haich, naj bi na Zemlji obstajalo sedem nivojev vibracij oz. nivojev zavesti: prva raven – minerali in kristali, druga raven – rastline, tretja raven – živali, četrta raven – povprečen človek, peta raven – človek genij, šesta raven – človek prerok ali modrec, sedma raven – popolnoma zavesten človek, človek bog.

Ali se ukvarjamo z duhovnostjo ali ne, je ne nazadnje odvisno od tega, katero raven bi kot človek radi dosegli, po katerih zvezdah na nebu želimo seči ...

Občutek imamo, da smo si za to življenje zadali pretežko nalogo, da je vsega preveč. Kaj sedaj?

Preveč česa? Oklepanja preteklosti, vztrajanja v odnosih, ki smo jih že davno prerasli? Bivanja v vlogi žrtve, mask, ki jih nosimo, bremen, ki nas tiščijo k tlom?

Običajno si najbolj razvite, najbolj močne duše izberejo najtežje naloge, najbolj »problematično« okolje, a nobena duša si ne zada težje naloge, kot jo je sposobna opraviti. Res pa je, da ko si pred utelešenjem ogledujemo situacijo na Zemlji, se nam včasih zdi vse skupaj lažje kot potem, ko se znajdemo v družini polni nasilja, laži, tekmovalnosti, ljubosumja, strahu ... Ampak vse se da, »za vsako bolezen rož'ca raste«, kot je v Kekcu modro dejala teta Pehta. Vztrajajmo, delujmo, imejmo se radi in uspelo nam bo.

Potrebno se je zavedati, da smo si v t. i. »posvečenem dogovoru« (pogodbi, ki jo podpišemo nekaj mesecev pred spočetjem), sami izbrali svoje poslanstvo, starše, datum in kraj rojstva, ime, ključne dogodke ... Da smo sami odgovorni za svoje izbire in da le sami lahko z odločitvijo, da hočemo lepo, srečno življenje ter z voljo in pogumom, spremenimo potek dogajanj. So tudi trenutki, ko pride do zapletov, nepričakovanih preobratov – tedaj bitja svetlobe še posebej srčno zaprosimo za pomoč, za podporo, ljubezen. Včasih se moramo upreti čisto vsemu in vsem, postaviti jasne meje in uporabiti zadnje kančke moči, da lahko zaživimo veličino svojega srca – a se plača. Kajti za nas se gre, za svetost naše duše.

Zakaj se ljudje nimamo radi?

Razlogov je toliko, kolikor je ljudi na svetu. Generalno lahko razloge strnemo v dva sklopa:

- ker so nam drugi rekli, da smo grdi, slabi, da smo leni, nesposobni, nevredni, da živimo, ker so nas kaznovali samo zato, ker smo se rodili ...
- ker imamo zaradi svojih dejanj slabo mnenje o sebi, ker se obsojamo zaradi dogodkov preteklosti, se sramujemo slednjih, sami sebe kaznujemo, se energetske pretepamo ... Ali pa bi bili radi nekaj več oz. nekdo drug, kot dejansko smo, in namesto, da bi bili najboljši v tem, kar smo, raje teknujemo in se primerjamo z drugimi.

V obeh primerih je potrebno delati na sebi, se soočiti z dogodki in ljudmi, ki so nas pripeljali do izgube ljubezni do samih sebe. Da se na koncu spet z vso ljubeznijo nežno objamemo, s ponosom in žarom v očeh rečemo: »Hvala, ker sem. Rad(a) se imam.«

O sprejemanju sebe veliko pove tudi pesem Douglasa Mallocha:

*»Če biti ne moreš borovec vrh grička,
pač bodi le grm v dolini
- najlepši grmiček na bregu potočka,
če nisi drevo na višini.*

*Je dosti posadke, en sam kapitan,
za vsakega prostor se najde.
Če složni smo skupaj, ni delo zaman,
že barka pred ciljem se znajde.*

*Če nisi grmiček, pač bodi le bilka
in cesto okraši samotno.
Če nisi za bobra, pa bodi le ščuka,
gladino razburkaj tihotno.*

*Če nisi kot cesta, pač bodi le steza
in zvezda, ko sonce zaspi.
Velikost ne odloča, kdo vzpne se, pogreza;
a bodi najboljši, kdorkoli že si.«*

Zakaj ljudje zbolimo?

Odgovorov je nešteto, razlog je od posameznika do posameznika drugačen. V življenju ni naključij, nič se ne zgodi brez razloga, pa naj bo to bolezen, razpad zakona, prometna nesreča, izguba službe, strgana nogavica ... Vse nas želi na nekaj opozoriti, nas usmeriti na pot srca, da prisluhnemo šepetu svoje duše. Da se zavemo, da je čas za temeljito prevetritev naših življenj. Bolj ko smo dojemljivi za sporočila, bolj ko spoštujemo navodila svoje duše, manj »težkih« stvari doživljamo, bolj zdravi in zadovoljni smo. Zato na vsako bolezen pogledajmo kot na neke vrste simbol, darilo, preko katerega nam duša pošilja svojevrstno sporočilo.

Zakaj je običajno največ izzivov ravno v partnerskih odnosih?

Partnerski odnos je že zaradi spolnosti eden izmed najmočnejših odnosov. Z malokom smo energetsko tako močno povezani kot ravno s partnerjem, še zlasti če imamo z njim otroke. Partner nam pritiska na vse boleče rane preteklosti, še posebej na nerazrešen odnos z mamo in očetom. V partnerstvu se najhitreje pokažejo lekcije naše duše, zato nam poleg materinstva in očetovstva prinaša daleč največ izzivov. In to, česar ne predelamo s prvim partnerjem, nas bo zagotovo čakalo pri naslednjem. Kot že nekajkrat povedano: sami sebi ne moremo ubežati.

Zakaj je v današnji družbi vse več problemov z odraščanjem?

Ker ni več iniciacij, odločnih prehodov v zrelo dobo, opiranja na lastno moč, prevzemanja odgovornosti za svoje življenje. Starši namesto da bi svoje otroke potisnili stran od sebe, jih naučili samostojnosti, delavnosti, odgovornosti, odločanja, le-te vse bolj držijo pod svojim okriljem, zahtevajo od njih upoštevanje lastnih želja in hrepenenj. Podaljšuje se tudi doba študija, potem pogosto nastopijo še težave z zaposlitvijo in obdobje, ko še vedno živimo pri starših, smo odvisni od njihove oskrbe, je vse daljše.

Splošno se v družbi dogaja, da ženske postajamo vse bolj agresivne, delujemo na moški način, moški pa posledično zmedeni, nestabilni, prestrašeni. Vse več je enostarševskih družin – otroci najpogosteje ostanejo pri mami in nimajo dovolj kvalitetnega stika z očetom. Starši tudi vse manj kvalitetno preživljamo čas z otroki in se pogosto ne zavedamo, da za vzgojo otrok ni dovolj samo ljubezen – da je potrebno slednji dodati še red, disciplino, odločnost, imeti jasno postavljene vloge, da se ve, kdo je starš in kdo otrok.

Predvsem pa – če smo sami zmedeni, nezadovoljni, nesrečni, bolni, jezni, obupani ... vse to prenašamo na svoje otroke, vnuke ... Zato imejmo radi sebe, delajmo na razreševanju svojih vzorcev obnašanja, pa bomo s tem največ dobrega naredili zase in za svoje potomce.

Zakaj velikokrat omenjate Slovenijo?

Tu je tekla moja zibelka, tu je moj dom in katero deželo ljubiti, če ne svoje rodne? V knjigi sem zapisala: »*Ponosna nase sem, da živim, da hči sem slovenskih korenin.*«

Rada potujem, spoznavam svet, a toliko naravnih čudes in vrhunske kulinarike, ob kateri ti zapojejo brbončice, najdeš le malo kje. Slovenija je čudovita dežela pod Alpami, raj pod okriljem očaka Triglava. Tu smo doma ljudje srca, v sebi nosimo zavedanje skrivnosti zlate Atlantide in drugih, nekoč naprednih civilizacij. Slovenski jezik odraža moč Boga, soroden je s sanskrtom, v katerem so napisane Vede, zbirka najstarejših besedil na svetu. Naši predniki so bili prvi, ki so imeli svojo pisavo. Na našem ozemlju so odkrili najstarejše poslikano orodje na

svetu (staro okrog 200.000 let; Gora pri Komendi), najstarejše glasbilo (jama Divje Babe na Cerkljanskem), najstarejšo šivanko (Potočka zijalka), v bližini Krapine najstarejši nakit (star okoli 140.000 let), na Ljubljanskem barju pa najstarejše leseno kolo z osjo. Pri nas so našli tudi najstarejšo helebardo in puščico, pa kamnito orodje, prav naši predniki so bili tisti, ki so udomačili čebele in konje ter uporabljali voz in plug, prvi so tudi začeli jahati ... Ne nazadnje je že samo ime naše dežele čarobno, saj vsebuje besedo »love«.

Slovenci se vse premalo zavedamo svojih korenin, ne znamo biti ponosni na naš jezik, vrhunske dosežke naših umetnikov, arhitektov, izumiteljev, ne zavedamo se svoje moči, srčnosti ... zato je čas, da slednje spremenimo. Ne nazadnje naj bi po več tisočletij stari tibetanski prerokbi »v mali deželi pod triglavo goro, ki leži v srcu Evrope, ženska pričela novo duhovno dobo, ki bo zajela cel svet«.

V knjigi sem v zaključku ene izmed zgodb zapisala: »*Dragi Slovenci, postanimo prepoznavni, prebudimo v sebi vso neizmerno lepoto, svetlobo in jo ponesimo po celotni Zemlji. Stopimo skupaj, podajmo si roke, prepletimo prste in iz vsega srca in dna duše zapojmo državno himno velikega Slovenca. Povežimo duhovnost z materijo, odkrijmo svojo inteligenco. Prebudimo svoj narodni ponos, osvobodimo se spon preteklosti. En sam narod smo, en sam jezik govorimo. Dovolimo si biti to, kar smo. Močni smo, zmoremo in znamo. Osti jarej! (»Ostani zdrav, mlad!«)*«

Večkrat si preberimo pesem Valentina Vodnika »Dramilo« (četudi je prvič izšla daljnega l. 1795, je še vedno aktualna in vedno bo):

*»Slovec, tvoja zemlja je zdrava
in pridnim nje lega najprava.
Pólje, vinograd,
gora, morjé,
ruda, kupčija
tebe rede.*

*Za uk si prebrisane glave
pa čedne in trdne postave.
Išče te sreča,*

*um ti je dan,
našel jo boš, ak
nisi zaspan.*

*Lej, stvarnica vse ti ponudi,
iz rok ji prejemat ne mudi!
Lenega čaka
strgan rokav,
palca beraška,
prazen bokal.«*

Kako naj verjamemo v energije, dušo, Boga, vile, angele ... če pa jih ne vidimo?

Zemlja je materialni planet in ljudje velikokrat pozabimo, da je osnova vsega naša duša, četudi je običajno ne moremo fizično videti, vonjati, tipati, okusiti ... Neštetokrat je za nas realno samo to, kar lahko zaznamo s svojimi fizičnimi čutili. Pa vendar obstaja tudi nematerialni svet, obstajajo bitja, ki so ravno tako realna kot mi, ki imamo fizična telesa. Prosite Boga, vile, angele

in druga bitja svetlobe, naj vam dajo znak, da res obstajajo in dobili ga boste ... Denite si roko na srce, prisluhnite njegovemu utripu in začutili boste obstoj nečesa veličastnega ...

Nekoč me je starejši gospod izzval, da nimam čisto nobenih dokazov za obstoj Boga. Videla sem, da ima poročni prstan na roki, zato sem ga vprašala, čemu se je poročil s svojo ženo. »Zato, ker jo imam rad,« mi je odločno odvrnil. Pa vendar tudi ljubezni med zakoncema (tako kot Boga) ne moremo prijeti, jo okusiti, vonjati ... Ljubezen tudi ni vidna, pa se zaradi nje strastno zaljublamo, poročamo, imamo otroke, se preselimo na drug konec sveta ... Enako je z našimi dušami, Bogom in drugimi bitji. So, obstajajo, le začutiti si jih dovolimo, četudi jih običajno ne vidimo s fizičnimi očmi.

Če smo ljudje res zgolj telo, zakaj pa potem nastopi smrt? Saj telo je nekaj kratkih sekund po smrti še takšno, kot je bilo tik pred njo. Kaj se torej zgodi, da srce preneha biti, da nehamo dihati, da se delovanje možganov ustavi? Nekaj je v nas, kar zapusti telo, pa to poimenujmo duša, življenjska energija, ljubezen ... Kaj iz človeka zares naredi Človeka, če ne to, kar nosimo v svojem srcu? Na osnovi česa se pa potem spominjamo preteklih življenj, imamo tisti globok občutek, da smo se z določenimi ljudmi že srečali ali pa pridemo v določen kraj in doživimo deja vu ...? »Bistvo je očem nevidno,« bi dejal Mali princ.

Ali Bog torej obstaja, so angeli resnični?

Bog je. Ljubezen je. Angeli so. Pa vile tudi in samorogi pa morske deklice ... Zopet poudarjam, da ni realno samo to, kar lahko vidimo, zatipamo, zaznamo z »normalnimi« človeškimi čutili.

Ko govorim o Bogu, nima to nič ali skorajda nič skupnega z religijo ali Cerkvijo. Bog ne živi le za štirimi stenami cerkvenih zgradb, Bog je povsod – če si ga le dovolimo začutiti, povabiti v svoje srce. Veličastno je, ko Boga uzremo v pogledu in nasmehu komaj rojenega otroka, v prijatelju, ki nas povabi na kavo ali čaj, v partnerjevem objemu, v prelestni lepoti orhideje, v omamnem vonju razcvetele vrtnice, v šumenju morja, v hišnem ljubljencu, ki se podrgne ob naše noge in je srečen, ker obstajamo, v čarobnosti sončnega zahoda ... Ne iščimo Boga tam nekje daleč na nebu, v obstoju onkraj smrti. Poiščimo ga v drobnih utrinkih povsem običajnega dne, najdemo ga v svojem srcu, začutimo ga v sočloveku, v čarobnosti narave matere. Ali kot je veličastno zapisal William Blake:

*»V zrnju peska videti cel svet
in nebo v roži na poljani,
večni čas imeti v hip ujet
in neskončnost obdržati v dlani.«*

Sami postanimo Bog preko dejanj dobrote in srčnosti, z odsevom ljubezni v dlaneh in žarom sreče v očeh. In se kdaj iz čiste radovednosti vprašajmo: »Kdo je ustvaril naš prelestno lepi planet Zemljo in vse ostale planete v vesolju? In kdo vzdržuje red, da planeti in zvezde in kometi in ... ne trčijo drug v drugega? Kdo vsak večer prižiga zvezde na nebu in po dežju izriše

barvito mavrico? Kdo si je zamislil tako vrhunsko človeško telo, ki je za vsakega posameznika povsem edinstveno? In četudi so bile živali in rastline prinesene na Zemljo iz drugih planetov, kdo jih je pa tam ustvaril? In kdo je imel ideje za tako božansko lepe cvetove, da samo na nekaj metrih travnika uspeva nešteto različnih trav in dehti stotine živopisnih rož? In kakšno ljubezen nekdo premore, da je vsak najmanjši cvet tako omamno popoln, čaroben in dišeč? In kdo nam je dal nebeško okusne češnje, pa jabolka, pa marelice, pa jagode, pa borovnice? In kdo in kako da navodilo zrnu pšenice, naj vzklije v rodovitni prsti in požene klasje? In kako ena korenina vrtnice ve, naj zraste v velik rdeč grm, druga korenina pa, naj se razvije v pokrivno roza vrtnico? Kdo si je zamislil letne čase in naročil drevesom naj jeseni svoje zelene liste pobarvajo v jesensko čudovitost rumene, oranžne in rdeče simfonije? In zakaj pes laja in maček mijavka in ne obratno? In kdo je poimenoval vso živo in neživo naravo, da danes kjerkoli na svetu v materinem jeziku rečemo »drevo«, vsi vemo, o čem se pogovarjamo? In v katerem jeziku smo se na Zemlji prvotno pogovarjali in komu je bil naš lepi planet na začetku namenjen za bivanje? In četudi so to bili nezemljani – od kod so pa oni prišli in kdo je njih ustvaril? In od kod umetnikom navdih za tako srčne pesmi in sveta besedila in slike, ki jemljejo dih? ...«

Če Bog je, zakaj so potem na svetu vojne, zakaj se nam dogajajo hude stvari, zakaj nam ne pomaga?

Bog ni nikoli začel nobene vojne, nikoli nikomur naročil, naj posiljuje, pretepa, krade, laže ... To je odločitev vsakega posameznika. Ljudje imamo svobodno voljo in sami odločamo, kaj bomo počeli s sabo, svojimi življenji, talenti in darovi. Velikokrat uporabim prisposodbo noža: nož ni ne slab ne dober, je samo nož. Od nas je odvisno, ali bomo z njim odrezali kos kruha lačnemu otroku ali pa nekemu vzeli življenje. Enako je z vsem – jedrska energija je lahko uporabljena za atomsko bombo ali pa za proizvodnjo električne energije. S svojo močjo lahko zdravimo ljudi ali pa ustvarjamo iluzije strahu in pomanjkanja. Mi odločamo ...

So pa posamezniki in skupine ljudi v preteklosti neštetokrat uporabili Boga za svoje izkoriščevalske namene oz. v imenu Boga širili lastno vero, mučili, pobijali in še vedno to počnejo. Bog nima s tem nič, gre za ljudi, ki sami sebe razglašajo za »boga«, a z dejanji kažejo, da so še najbližje demonom.

Bog se odraža skozi dejanja dobrote, ljubezni, srčnosti, moči, ponosa, dostojanstva, časti, miline, skrbnosti, nežnosti, čudežnosti ... in nam vedno pomaga, če ga prosimo, če zaupamo vanj, če mu dovolimo, da deluje skozi nas. Na koncu enega izmed individualnih svetovanj je prijetna gospa nadvse modro dejala: »Svetloba je najmočnejša sila v veselju.« Ja, na koncu vedno zmaga ljubezen, resnični Bog se pokaže v vsem svojem sijaju ...

Kako torej razumeti vodnike, vile, angele, samoroge in druga nevidna bitja ... ?

Bitij svetlobe ne moremo razumeti, lahko pa jih povabimo v svoje srce, ljubeče začutimo. Za večino ljudi so nevidna, a to še ne pomeni, da niso realna. O angelih, vilah, samorogih, palčkih, morskih deklicah, boginjah, vnebovzetih mojstrih ... lahko danes najdemo nešteto zapisov, knjig, kart, zato bom v nadaljevanju v samo nekaj kratkih stavkih podala občutke oz. zaznave, povezane z njimi.

Za vsa bitja svetlobe velja, da jih moramo sami prositi za pomoč oz. povezavo z njimi, saj ne želijo kakorkoli posegati v naš življenjski načrt oz. osebne odločitve. Prosimo jih za vse – za pomoč pri izvedbi za nas velikih projektov kot tudi preprostih vsakdanjih stvari (npr. da nas pred banko čaka prazen parkirni prostor ali da bomo v trgovini našli udobne čevlje), za zdravje in zaščito, za ljubeč partnerski odnos, za službo ... Dovolimo si, da nas objamejo s svojo čudežno močjo in na nas izlijejo obilje božje milosti. In bodimo jim hvaležni – beseda »hvala« ima čudežno moč.

Z bitji svetlobe se lahko na nešteto načinov povsem preprosto povežemo: lahko jih v mislih ali glasno pokličemo po imenu, izrečemo molitev ali ljubečo prošnjo, jim doma postavimo oltarček ali jih intuitivno narišemo, jih zaprosimo, da z nami delujejo preko sanj, se z njimi povezujemo v meditaciji ... Najdimo način, ki je blizu nam, naši duši in jih svečano spustimo v svoje srce, sprejmimo blagoslove sijoče luči.

Bitja svetlobe delujejo na različnih frekvencah oz. imajo vsaka svoj namen, četudi se medsebojno prepletajo in dopolnjujejo. Med njimi oz. v celotnem vesolju vladata red in hierarhija. Pri ljudeh se običajno takoj začuti, katera bitja svetlobe so nam blizu oz. iz katerih dušnih družin, skupin prihajamo. Slednje se odraža tudi preko poslanstva, načina življenja, sloga oblačenja ...

Angeli so glasniki, sli Boga. Gre za duhovna bitja višjih frekvenc, ki nam služijo kot varuhi, vodniki, zdravilci, pomočniki ... So sijoča bitja čiste svetlobe, ki nas brezpogojno ljubijo in so prisotni vse okoli nas. Niso omejeni ne s časom ne s prostorom. Gladijo naše poti in se odzivajo na naše prošnje. Čuvajo in varujejo nas ter nam prišepetavajo najboljše možne izbire. S svojimi nežnimi krili nas milostno objemajo, tolažijo in pomagajo. Brez naše molitve oz. prošnje posredujejo samo v redkih izjemah kot npr. v okoliščinah, ki so življenjsko ogrožajoče.

Koliko angelov vodnikov in varuhov imamo, kateri angeli sodelujejo z nami itd., je odvisno od razvitosti duše, našega poslanstva, pa tudi tega, kako pogosto in srčno se obračamo na njih ...

Angeli so bitja, ob katerih moje srce zaigra na strune radosti. Največ stikov imam z nadangeli, še zlasti Mihaelom, Gabrielom, Rafaelom in Zafkielom, ki pa se jim običajno pridružijo še Hanael, Jofiel, Metratron, Raziel, Sandalfon, Čamuel, Uriel in Zadkiel.

Samorogi so bitja luči, polni čudežnosti in sijoče svetlobe. Sodijo v angelsko hierarhijo in uslišijo naše želje, ki prihajajo iz globin duše ter nam pomagajo izpolniti poslanstvo. Opogumljajo nas, da srčno sledimo svojim sanjam in vizijam, da rastemo in delujemo v dobro celotnega Stvarstva. So nežni zdravilci, ki s svojim rogom zdravijo rane v naših srcih in nam

pomagajo na poti sprememb. V nas prebujajo občutke dostojanstva in skrbnosti, magičnosti in skrivnostnosti, modrosti in ljubezni, čistosti in radosti.

V naravi se srečujemo z elementarnimi bitji – duhovi narave, ki skrbijo za različne vidike narave matere in pogosto sodelujejo s samorogi ter angeli, so neke vrste njihovi mlajši bratje in sestre. Delimo jih na elemente ognja (salamandri), zraka (vile, esaki, silfe), zemlje (škrati, vilinci, škrateljni, palčki), vode (morske deklice, kihilini, undine) in lesa ter kovine. Skrbijo za prst, drevesa, rože, sodelujejo pri fotosintezi in prečiščujejo zemljo, vodo, zrak ... So lahkotni in se radi zabavajo, spravljajo nas v dobro voljo in prinašajo vedrino.

Med njimi so mi zlasti blizu vile – frfotajoča, lahkotna, svetlikajoča se bitja, s katerimi občudujem čarobnost cvetov in plešem v vrtincu omamnih dišav. Rade pojejo, plešejo, se smejejo. Prinašajo radost, svežino jutranje rose.

Velikokrat omenjam vodnike – vsak človek ima vsaj enega vodnika, ki si ga je izbral pred utelešenjem in ga z duhovnih nivojev ves čas spremlja, mu srčno pomaga na poti rasti. Vodnik je ljubeče in modro bitje, ki nas dobro pozna in je običajno tudi sam že kdaj živel na Zemlji. Obračajmo se nanj, prisluhnjimo mu, prosimo ga za vodstvo, nasvet, pomoč ...

Še zlasti pred delavnicami in svetovanji za pomoč in vodstvo poleg zgoraj naštetih bitij svetlobe zaprosim še neposredno Boga (nebeškega Očeta in nebeško Mamo), pa prednike in vnebovzete mojstre ... Vedno znova me s svojo svetostjo polnijo boginje, še zlasti Abundancija, Afrodit, Atena, Bast, Freja, Guinevra, Dana, Diana, Hator, Ištar, Izis, Izolda, Kali, Kuan Jin, Lakšmi, Maat, Mawu, Ostara, Pele, Sedna, Sekhmet, Vesta, Tara ... Moje srce z milostjo objema Marija Magdalena – v povezavi z njo imam največ spominov preteklosti, pa blagoslov Bude mi je vedno dobrodošel ...

S svojo božjo močjo, sveto ljubeznijo in sijočo svetlobo me radostno obsijeta kralj in kraljica slovenskega naroda, pridružijo se mi slovenske boginje (Živa, Zemlja, Baba, Dogana, Vesna, Maja, Sonja, Ljuba, Nada, Deva ...) ter moški vidiki božanstva (Triglav, Belin, Svetovid, Vodin, Koronat, Pust, Jarnik, Kresnik, Vodnar, Orjak, Čatež, Junak, Prvin, Trojan ...).

Kaj pa sile teme, so tudi te realne? Kako se zaščititi pred njimi?

Ja, tudi temne energije obstajajo. Nekatera bitja tudi nimajo dovolj svoje energije, da bi sploh lahko živela in rabijo gostitelje, da se napajajo z njihovo močjo. Kot npr. bela omela rabi gostiteljsko drevo, da iz lesa črpa vodo in mineralne snovi.

Najboljša zaščita pred njimi je poznavanje samega sebe, zavedanje, kdo smo, trdna in jasna namera, da želimo sodelovati izključno z bitji čiste svetlobe. Vedno znova lahko prosimo moč svetlobe, še zlasti nadangela Mihaela, za zaščito, se ogrnemo v zlati plašč ljubezni.

Pri tem je potrebno vedeti še nekaj: dokler se npr. zapletamo v alkohol, droge in druge vrste odvisnosti, nosimo v sebi strahovit bes, smo polni negativnih misli, nas pestijo občutki krivde, se zdimo sami sebi pomembni in mogočni, če ponižujemo druge ljudi ... nam prošnje za zaščito ne bodo kaj dosti pomagale. Ker je tema v nas, ker se moramo najprej očistiti. Sicer je tako, kot bi prosili Boga, naj se nam lasje lesketajo v sijaju čistosti, ne bi pa si jih bili pripravljene temeljito namiliti in sprati s čisto vodo.

Včasih me kdo vpraša, kdo je »tema« – odgovor je vedno potrebno poiskati z vidika posameznika.

Lahko je nekdo navzven čudovit partner, oče, poslovni sodelavec, prijatelj, a nas je v otroštvu spolno nadlegoval. Z našega vidika nam odnos tega človeka do nas predstavlja »temo« – ker nas je prizadel, nam vcepil občutek, da smo njegov »predmet«, s katerim lahko počne, kar se mu zahoče, ker smo se počutili ponižane, osramočene, razvrednotene ...

Spet drugi je lahko vrhunski znanstvenik, pa je svoje znanje uporabil za izdelavo atomske bombe in z vidika tistih, ki so umrli ali bili kakorkoli drugače prizadeti s posledicami atomskega orožja, so dejanja znanstvenika »tema«.

To še ne pomeni, da je oseba sama po sebi slaba, hudobna, da je njena duša »grda«. Gre za dejanja posameznega človeka ali skupine ljudi ali naroda, za odločitev, kako bodo svojo modrost, življenjsko moč uporabljali ... Z desnico lahko nekoga udarimo ali pa nežno pobožamo. Ampak naša roka je še vedno takšna, kot je bila pred tem dejanjem, ni ne »slaba«, ne »dobra« – mi smo tisti, ki smo odgovorni za uporabo svoje desnice, mi se v danem trenutku odločimo, ali bomo z njo pretepali ali božali, ali bomo za sočloveka »tema« ali »svetloba«.

Včasih se cele skupine ljudi ali dušnih družin ali prebivalcev določenih planetov odločijo, da bodo svoje potenciale uporabljale za ustrahovanje drugih, za izrabljanje ljudi v svojo korist, za izkoriščanje naravnih virov, za podjarmljenje planeta Zemlja in izvajajo energetske ter fizične vojne, širijo strah, laži, izumljajo vedno nove bolezni, uničujejo naravo ... Zemlja je polna tovrstnih spominov in čas je, da se temu upremo, da zaživimo v medsebojnem spoštovanju, obilju, ljubezni, miru. Da smo »svetloba« in sijemo in plešemo in se smejemo in uživamo v tisočerihih odtenkih barvite mavrice in se imamo radi.

Poučen pregovor pravi, da je »*pot v pekel tlakovana z dobrimi nameni*«. Včasih lahko mislimo, da delamo nadvse dobro, pa se kasneje izkaže ravno nasprotno. Npr. svojega otroka v polnosti »zavijamo v vato«, smo njegov najboljši prijatelj, vozimo ga do šolskega praga, se dogovarjamo z njegovimi prijatelji za praznovanje rojstnega dne, namesto njega izdelujemo seminarske naloge, pospravljamo sobo, mu dovolimo, da se sam odloča, kdaj bo šel spat in koliko časa bo brskal po internetu, mu dajemo visoko mesečno žepnino, ki jo lahko zapravi za karkoli, tudi za cigarete in alkohol ... Pa ga s tem res pripravljamo na odraslost, na odgovorno življenje, smo res »dober« starš? Potem se pa jezimo na cel svet, ker pri tridesetih še vedno živi doma, je odvisen od našega denarja, ne zna ne kuhati, ne prati, jezno loputa z vrati, ne ve, kaj sploh hoče od življenja, je vse pretežko ... Meja med »dobrim in slabim« oz. »temo in svetlobo« je tanka,

zato bodimo čuječni in vsak trenutek znova prisluhljivo šepetu svoje duše. In ves čas se zavedajmo, da z vsakim dejanjem, s katerim ranimo srce drugega človeka, v resnici daleč najbolj prizadenemo nas same, sami sebi zadamo najglobljo bolečino. Ker življenje je pravično, je pošteno in slej ko prej pride trenutek, ko na tehtnico postavimo lahkotnost svojega srca in težo svojih dejanj, misli, besed ...

O tem nas uči tudi naslednja nadvse poučna zgodba:

»Nekega dne se poglavar indijanskega plemena Cherokee odloči, da je napočil čas, da svojega najljubšega vnuka pouči o življenju. Odpelje ga v gozd, posadi pod staro drevo in mu razloži: »Vnuk moj, v umu vsakega živečega človeškega bitja poteka boj. Čeprav sem moder, star poglavar, vodja naše vasi, se ta boj odvija tudi v meni. Če se tega boja ne zavedaš, te bo spravil ob pamet. Nikoli ne boš vedel, v katero smer iti. Včasih boš v življenju uspel, nato pa, ne da bi razumel, zakaj, boš nenadoma izgubljen, zmeden in preplašen, morda boš ostal brez vsega, za kar si tako trdo delal. Velikokrat boš mislil, da delaš pravo stvar, nato pa boš ugotovil, da si sprejemal napačne odločitve. Če ne razumeš sil dobrega in zla, individualnega in kolektivnega nivoja, resničnega in lažnega jaza, bo tvoje življenje vedno polno nemira. Tako je, kot bi v meni živela dva volkova; eden je bel, drugi je črn.

Beli volk je dober in nikomur ne stori nič žalega. Živi v harmoniji z vsem, kar ga obdaja, in ne čuti se užaljenega zaradi česa, kar nekdo stori brez namena, da bi ga užalil. Dobri volk je prizemljen in močan, ker se zaveda, kdo je in česa je sposoben. Bori se le takrat, ko je to upravičeno in ko to mora storiti, da bi zaščitil sebe ali svojo družino, in celo takrat to počne tako, kot je prav. Skrbi za vse druge volkove v svojem tropu in vedno ostane zvest svoji naravi.

Toda v meni živi tudi črni volk, ki pa je povsem drugačen. Glasen je, jezen, nezadovoljen, ljubosumen in preplašen. Pobesni zaradi najmanjše malenkosti. Prepira se z vsakomur in sploh ne more trezno razmišljati, saj sta njegov pohlep in sovraštvo tako močna. Toda ta jeza, vnuk moj, je brezsmiselna, saj njegova jeza ne bo nikoli ničesar spremenila. Išče težave kamorkoli gre, zato jih vedno tudi najde. Nikomur ne zaupa, zato nima nobenih pravih prijateljev.«

Poglavar za nekaj minut obsedi v tišini, da bi njegov vnuk lahko razmislil o zgodbi o dveh volkovih. Nato se počasi skloni, se zazre v vnukove oči in prizna: »Včasih mi je s tema volkovoma težko živeti, saj se oba zelo močno borita za prevlado nad mojim duhom.«

Prevzet nad pripovedjo dedka o njegovi veliki notranji bitki fant povleče starca za hlačnico in ga boječe vpraša: »Kateri volk pa zmaga, dedek?«

Dedek preprosto odgovori: »Tisti, ki ga hraniš.«

Energije so v zadnjem času vse močnejše in od nas zahtevajo jasno odločitev, katerega volka bomo hranili. Ni več sivine, zgodbe postajajo vse bolj črno-bele. Ali delamo dobro ali pa ne – ne moremo pa več sedeti na dveh stoli hkrati in svoje talente in darove uporabljati zdaj za nekaj čarobnega, zdaj za nekaj, s čimer prizadenemo sebe in druge.

A potem nismo vsi angeli? Nismo vsi eno?

Angel si z dejanji ali pa nisi. Če bi bili res vsi angeli, zakaj pa potem zaklepamo stanovanja, nameščamo varnostne kamere, najemamo varnostnike? Smo res vsi pošteni, resnicoljubni, ljubeči, notranje mirni? Smo vsi na enakem nivoju duhovne zrelosti?

Dokler je odgovor »ne«, potem tudi nismo vsi enaki, pa tudi ne vsi angeli, četudi imamo vsi možnost, da to nekoč postanemo.

Ali je Zemlja edini planet, kjer obstaja življenje?

Ljudje tako radi sami sebe in svet okrog nas pomanjšamo oz. zožimo na nivo svojega fizičnega telesa, se vse življenje vrtimo okrog pridobivanja denarja, uživanja v spolnosti, gledanja TV ... Kot da je to edini možni svet, v katerem ni prostora ne za dušo, ne za angele, ne za vile, še manj za pretekla življenja, druga osončja, vesoljske ladje ... Morda celo hodimo v cerkev, a ne verjamemo v Boga, v moč ljubezni, v vodstvo, ki nas vedno znova usmeri na pot srca. Mislimo, da smo najpametnejši in edini pomembni v neskončnosti vesolja.

A če se le za hip ozremo po prostranih poljanah svojega bivanja, se kmalu spomnimo, da smo kot otrok videli vile, angele, duše umrlih prednikov oz. sorodnikov ... Da občasno slišimo v glavi jasen glas, ki nam pove, naj z avtom zapeljemo še nekaj metrov dalje, ker nas tam čaka prazen parkirni prostor. Ali pa se luči v sobi nepojasnjeno vžgejo sredi noči. Ali pa nas spreleti drget, ko se pripeljemo v kraj, v katerem nismo še nikdar bili in nam je naenkrat vse tako domače, znano ... Primerov, ki jih ne moremo pojasniti z razumom, ki mejijo na znanstveno fantastiko, je nešteto. Le da jim običajno ne pripisujemo pomena oz. poskušamo ob tem nonšalantno zamahniti z roko in doživeto čim prej pozabiti.

A ravno takšni drobni, vsakdanji dogodki nas želijo spomniti, da je Zemlja samo eden izmed planetov, na katerem obstaja življenje. Da tam zunaj živi neskončno vesolje, s tisočermi dušnimi družinami, nevidnimi bitji, vzporednimi svetovi, neštetimi osončji in planeti. Na nekaterih izmed njih lahko obstajamo samo kot energija, na drugih imamo tudi fizična telesa, ki pa niso vedno podobna človeškim. Na nekaterih planetih razvijajo predvsem inteligenco, tehnološko znanje, na drugih tudi čutenje. Zemlja je čaroben planet, kjer lahko istočasno razvijamo oz. doživljamo svoje umske, fizične in čustvene potenciale, kjer se razmnožujemo s pomočjo spolnosti, uživamo v lepoti in srčnosti, skratka: smo v vseh vidikih najbližje Bogu.

Na Zemlji trenutno prebivamo bitja iz različnih dušnih družin, osončij, planetov, različnih stopenj zavesti oz. razvitosti, zato imamo nešteto izzivov z učenjem sprejemanja drugačnosti, dogajajo se vidne in nevidne bitke za oblast, nadzor nad planetom ... Nekateri duše so tu z namenom, da drugim kažejo pot in v ta čas in prostor prinašajo neizmerno modrost ter vizije prihodnosti. Druge so tu z namenom, da se učijo vseh ravni obstoja, nekatere so v vlogi neke

vrste opazovalcev dogajanja in učenja bivanja v fizičnem telesu ter čutenja. Imamo pa tudi takšne, ki bi rade vse nadzorovale in za svoje namene izkoriščale čarobnosti, ki jih nudi naš svetosti poln planet.

Nekateri Nezemljani pridejo na začasni obisk našega planeta s pomočjo teleportacije, nekateri nas obiskujejo z vesoljskimi ladjami (NLP-ji) – tudi v primeru obiskov so nameni zelo različni, četudi večina njih prihaja s spoštovanjem in željo pomagati Zemlji pri prehodu na višji nivo zavedanja.

Prvenstveno je bil planet Zemlja ustvarjen z namenom počastiti lepoto Boga in v polnosti zaživeti modrost ter božjo milost in srčnost tako v materialnem kot duhovnem smislu. Naj se slednje spet zgodi.

Kam umestiti Atlantido?

V šoli nas še vedno učijo Darwinovo teorijo o nastanku človeka, po kateri naj bi bilo človeško bitje »*dvonožni prvak, podvrsta vrste Homo sapiens, ki spada med velike opice iz rodu Homo*«. Homo sapiens naj bi se razvil pred okoli 200.000 leti v Afriki in naj bi imel v primerjavi z drugimi živalmi visoko razvite možgane, sposobne abstraktnega mišljenja in samoopazovanja. Prehod v pokončno držo naj bi mu v povezavi z umskimi sposobnostmi omogočil najnaprednejšo uporabo orodja med vsemi živimi bitji, s tem pa tudi bistveno izboljšal možnosti za preživetje.

A če vsaj za hip prisluhujemo šepetu svoje duše in se ozremo po nešteti zgodovinskih najdbah, ki so običajno še vedno »skrivnost, o kateri se ne sme javno razpravljati«, pridemo do povsem drugačnih zaključkov.

O Atlantidi kroži neskončno legend, teorij, mitov, napisanih je kar nekaj knjig, znanstvenih razprav ... Atlantida naj bi bila celina med Evropo in Ameriko, na kateri naj bi 240.000 let (od 250.000 let pr. n. št. do leta 10.000 pr. n. št.) potekal božanski poskus, s katerim je Bog želel ugotoviti, ali ljudje v fizičnem telesu uspemo ostati povezani z njim (ali lahko izkušamo vse čute in svojo seksualnost, in še vedno ohranimo stik z božanskim).

V tem obdobju je bilo izvedenih nešteto preizkusov, a jih je bilo potrebno vedno znova prekiniti, ker se je slej ko prej izkazalo, da ljudje svojo svobodno voljo raje uporabljamo za kopičenje materialnih dobrin, pohlep, pohoto, medsebojno tekmovanje ... kot pa za širjenje ljubezni in povezavo s srcem, Bogom.

Ko so pogoje poizkusa vzpostavili petič in zadnjič, naj bi nastopila zlata doba Atlantide, ki je trajala okrog 1.500 let. Za zlato dobo Atlantide so območje Atlantide osamili in zavarovali, zgradili močna energetska svetišča. Za spremljanje dogajanja je bil v vesolju ustanovljen t. i. »medgalaktični svet«, medtem ko je bilo za vodenje ljudi na Atlantidi izbranih 12 visokih svečnikov in svečenic, ki so na Zemljo prinesli nebesa ter ustvarili dobo največjega duhovnega in tehnološkega razcveta. Visoki svečeniki so skupaj s prvotnimi naseljenci na ozemlje Atlantide prišli ali s teleportacijo ali z vesoljskimi ladjami. A se je tudi v tem primeru

izkazalo, da so nekateri svečeniki, magi ... raje izrabljali svojo moč in modrost za osebno korist, pričela se je širiti črna magija, prihajalo je do medsebojnih bojev za oblast, seksualnih igric, temačnih obredov ... Medgalaktični svet je Atlantido posledično ukazal potopiti, pred tem pa je 12 visokih svečnikov in svečenic, ki so kasneje postali mitološki egipčanski in grški bogovi, zbralo »čiste« pripadnike svojih plemen in jih odpeljalo na različne konce sveta.

Sedaj zopet prihaja čas, da prebudimo energijo zlate Atlantide in jo zaživimo po vsej Zemlji. Da postanemo zavestni in odgovorni ter uporabljamo svojo moč za dobro nas samih ter celotnega Stvarstva.

V znanju je moč. Zato bodimo otroško radovedni, sprašujmo, raziskujmo, pojdimo v knjižnico ali knjigarno in si dovolimo, da si nas knjige izberejo, brskajmo po internetu, prisluhnilimo šepetu svojega Srca, rišimo, ustvarjajmo ...

V nadaljevanju podajam nekaj naslovov knjig, ki nam prinašajo bogate informacije. Morda vas katera izmed njih pritegne in odstre tančice novih spoznanj:

- *Alice Miller*: Upor telesa : telo terja resnico
- *Angeline Bauer*: Pravljice zdravijo
- *Antonie de Saint-Exupéry*: Mali princ
- *Barbara Marciniak*: Prinašalci svita
- *Bert Hellinger*: Priznati to, kar je; Ljubezenske zgodbe
- *Bronnie Ware*: 5 najpogostejših obžalovanj pred smrtjo
- *Caroline M. Myss*: Posvečeni dogovori; Arhetipi : kdo si?
- *Catherine Shainberg*: Sanjsko rojstvo : preobrazba otrokovega rojstva s pomočjo podob
- *Christiane Northrup*: Žensko telo, ženska modrost
- *Clarissa Pinkola Estes*: Ženske, ki tečejo z volkovi
- *Cristy Žmahar*: Nebesa odgovarjajo
- *Cyril Scott*: Deček, ki je videl Resnično
- *Debbie Ford*: Temna stran iskalcev svetlobe; Zakaj dobri ljudje počnejo slabe stvari; Razveza - začetek novega življenja
- *Deepak Chopra*: Pomladite se, živite dlje! ...
- *Diana Cooper*: Resnične zgodbe o angelih: upanje in navdih v 777 sporočilih; Svetloba angelov; Čudežni samorogi; Svetlobne krogle ...
- *Doreen Virtue*: Znamenja od zgoraj; Angeli; Salomonovi angeli; Boginje in angeli ...
- *Drunvalo Melchizedek*: Živeti v srcu
- *Eckhart Tolle*: Zdaj!; Nova Zemlja
- *Elliott Katz*: Postanite (močan) moški, kakršnega si želi vsaka ženska
- *Eric Pearl*: Ponovna povezava

- *Erich von Däniken*: Nazaj k zvezdam: dokazi za nemogoče; Nazca: najmogočnejša uganka človeštva ...
- *Gregg Braden*: Spontana ozdravitev s pomočjo prepričanja; Božanska matrika ...
- *Hal Urban*: Moč pozitivnih besed
- *Harville Hendrix*: Najina ljubezen
- *Izidor Gašperlin*: Čutim, torej sem!
- *James F. Twyman*: Poslanci luči
- *James Redfield*: Celestinska prerokba (+Vodnik po Celestinski prerokbi); Deseto spoznanje (+Vodnik po Desetem spoznanju in ohranjanje vizije); Skrivnost Šambhale; Dvanajsto spoznanje
- *Jan van Helzing*: Roke proč od te knjige
- *Kathleen McGowan*: Pričakovana; Knjiga ljubezni; Princ poezije
- *Lee Carroll*: Indigo otroci
- *Lorna Byrne*: Angeli v mojih laseh; Angelsko sporočilo upanja
- *Lucy H. Pearce*: Modrost ženskega telesa
- *Lynne McTaggart*: Polje
- *Malidoma Patrice Somé*: O vodi in duhu
- *Manca Košir*: Darovi minevanja
- *Marlo Morgan*: Imenovali so jo Dvoje src
- *Masaru Emoto*: Sporočilo vode in vesolja
- *Michael Baigent, Richard Leigh, Henry Lingoln*: Sveta kri in sveti gral
- *Michael Baigent, Richard Leigh*: Inkvizicija
- *Michael Baigent*: Dokumenti o Jezusu
- *Michael Newton*: Usoda duš; Potovanje duš; Spomini na onstranstvo
- *Michel Desmarquet*: Thiaooubska prerokba
- *Miguel Ruiz*: Mojstrstvo ljubezni; Molitve: zaveza z Bogom; Glas spoznanja; Štirje dogovori; Peti dogovor ...
- *Paulo Coelho*: Alkimist; Veronika se odloči umreti; Enajst minut; Alef; Prešuštvo ...
- *Peter Wohlleben*: Skrivno življenje dreves; Skrivno življenje živali
- *Pierre Pradervand*: Blaga umetnost blagoslova
- *Rhonda Byrne*: Moč; Čarobnost; Junak ...
- *Robert Bly*: Divji moški
- *Susan Forward*: Strupeni starši; Čustveno izsiljevanje; Moški, ki sovražijo ženske in ženske, ki jih ljubijo; Strupeni tasti in strupene tašče
- *Vladimir Nikolaevič Megre*: Zveneče cedre tajge; Prostranstvo ljubezni; Kdo dejansko smo?; Energija življenja; Nova civilizacija. Del 2, Obredi ljubezni; Anasta

Nekaj naslovov knjig o zgodovini Slovencev:

- 7 slovenskih ljudskih junakov
- *Bogdan K. Meško*: Vedski jezik in izvor slovenščine

- *Ivan Tomažič*: Slovenci: kdo smo?, od kdaj in odkod izvirmo?
- *Jožko Šavli*: Slovenska znamenja; Zlati cvet; Zlata ptica
- *Jurij Ivanovič Venelin*: Starodavni in današnji Slovenci
- *Matej Bor, Jožko Šavli, Ivan Tomažič*: Veneti, naši davni predniki
- *Milena Miklavčič*: Ogenj, rit in kače niso za igrače
- *Peter Amalietti*: Ko laž postane resnica; Praslovenščina – Adamov jezik
- Slovenske ljudske o vilah in škratih

Priročnik zaključujem z besedami iz knjige »Po poti mojega Srca«:

»Splāča se,« to povem vsem ljudem. Biti Človek, ljubeč, pošten. Imeti Srce, slišati njegov zven, poklekniti pred veličino lastne duše, sebe stisniti v objem. Hvala vsem, da sem danes to, kar sem.

Rada vas imam.

POT SRCA®